

1 mei 1999

Ik word 's morgen om ongeveer 8.00 uur wakker en ga naar beneden. Het eerst wat ik altijd doe – als Marianne de avond vantevoren op stap is geweest – is kijken of haar schoenen in de keuken staan en haar jas aan de kapstok hangt. Tot mijn grote schrik is dit nu niet het geval. Ik ren naar de vliering, naar haar kamer, maar daar is ze niet. De schrik slaat mij om het hart. Dit is nog nooit eerder gebeurd. Ik bel een paar vriendinnen, waarvan ik denk dat die ook naar de Paradiso Bar in Kollum zijn geweest. Zij weten van niets.

Mijn man (Bauke) komt naar beneden en belt naar haar vriend Spencer in Buitenpost en die zegt: 'We hebben een fiets voor haar gecharterd, waarop ze naar huis is gegaan'.

Een fiets, hoe kan dat nou? Spencer zou toch de taxi voor haar betalen, dat beloofde hij haar en daar was ik als moeder bij. Waarom is dit niet gebeurd? Ze kwam altijd veilig thuis. Ze was nog nooit op de fiets bij donker naar een bar geweest en ze had dit nooit gedurfd.

M'n man is daarna gaan zoeken en ook haar vriend Spencer en haar vriendin Afie met haar vriend Hansje.

Ik was radeloos en heb de politie gebeld. De politie zei: 'Mevrouw zullen we eerst nog maar even afwachten'. 'Nee, nee dat kan niet, er moet wat gebeurd zijn want Marianne is nog nooit zomaar weggebleven'.

De politie kwam en vroeg een foto van haar. Met trillende handen kwam er een pasfoto uit mijn beurs. Wat er dan door je heen gaat; laat er toch niks ergs gebeurd zijn. Ik wist niet waar ik het zoeken moest.

Haar vader zocht eerst in de verkeerde richting en is toen naar de Kéningswei in Veenklooster gegaan.

Afie en Hans waren daar ook. Afie belde met haar mobiele telefoon naar Spencer en vroeg: 'Waar zijn jullie'. Zij waren aan het zoeken achter het Paradyske. 'Wat moet je daar? Daar zou ze toch niet langs zijn gegaan'.

Afie vroeg nog: 'Waar zijn jullie uit elkaar gegaan'. Spencer antwoordde: 'Bij het tunneltje'. Vreemd dat hij dan in een andere richting zocht. Richting A.Z.C.

Er stond een fiets in de droge sloot. Ze zijn het weiland ingegaan en daar vindt een vader z'n dochter ontkleed en dood. Onbeschrijflijk wat moet er daar door m'n man heen zijn gegaan en ook haar vriendin met vriend en Jittie. Spencer komt er ook bij en hij riep: 'Dit is mijn schuld'.

Een vader komt verslagen thuis en samen hebben we gehuild tot we geen tranen meer over hadden. Onze vrolijke en levenslustige dochter om het leven gebracht. Op zo'n beestachtige manier. Hoe kom je hier door? Ik heb geschreeuwd: 'Dat kan ik niet en ik wil niet meer'.

Maar je kunt geen kant op. Je hebt geen keuze.

De huisarts kwam en hij zat ook verslagen bij ons en zie direct: 'Dit is geen westerse moord'.

Onze andere kinderen kwamen ook thuis. Met elkaar gehuild, getracht elkaar te troosten.

Maar hoe? Iedereen had het zo ontzettend moeilijk.

'Us Marianne', ze werd 12 jaar na onze jongste zoon geboren. Wat waren de grote zussen blij toen ik hun vertelde dat ze nog een zusje of broertje kregen. We hadden, toen gezien mijn leeftijd, de keuze om ook te kiezen voor een abortus. Maar nee, we hebben er geen moment aan gedacht om zoiets te doen. We hadden vijf gezonde kinderen en ik koos nu ook voor dit zesde kind.

Maar in de nacht van 1 mei werd er voor ons gekozen, door een monster, iemand die je geen mens mag nomen.

Dit jonge leven, ons allen zoveel waard, werd bij ons weggescheurd. Nog zoveel toekomstplannen en dromen. Een nieuwe school, haar werk bij de Poi-Mar, ze zag het allemaal met energie en levenslust tegemoet. Voorbij voor altijd. Je bent verslagen.

De bode komt, er moeten direct dingen geregeld worden. Spencer komt ook met z'n ouders.

We horen zijn verhaal aan en vragen hem hoe zij op die fiets terecht. Ze had nooit alleen gedurfd.

Emoties spelen dan een grote rol. Ik zei nog tegen Spencer: 'Ik neem jou niks kwalijk'. Toen hij echter buiten stond, dacht ik: 'Wat niet kwalijk nemen. Natuurlijk wel, ik neem het je kwalijk. Hij zou toch een taxi voor haar regelen. Dat had hij beloofd. Waarom in Gods naam hield hij zich daar niet aan? Via bankafschriften kwamen we er achter dat Marianne slechts f 25,- had gepind, dus had ze er op gerekend dat Spencer z'n belofte zou nakomen. En dat mag toch ook wel als je 3 maanden met elkaar gaat.

M'n man vroeg hem nog: 'Hoe zijn jullie uit de Paradiso Bar weggegaan.' Hij antwoordde: 'Wij gingen weg (dat waren Spencer en zijn vriend) en Marianne liep ons achterna'.

Ja, nogal logisch, als je op je vriend rekent en je hebt zelf niet genoeg geld bij je. Dit is voor mij de eerste aanleiding tot haar dood. Verschrikkelijk bitter, dat het zo moest lopen. Je leeft de eerste tijd in een roes en toch gaat niets aan je voorbij. Onze telefoon werd doorgeschakeld naar ode G.S.M. van onze zoon Freddy, zodat wij niet hoefden op te nemen. Freddy regelt verder alles voor ons en heeft het daar ontzettend druk mee.

De recherche komt en vraagt of ze onze telefoon mochten laten afluisteren. Dat was wel goed. Familie kwam en ging, men wist vaak niet wat men moest zeggen. Nee, woorden zijn er niet. Mijn man moet op 2 mei 's middags in Buitenpost komen, waar inmiddels een R.B.T. is gevormd. Hij moest een verklaring afleggen.

Hij wees hun direct naar het A.Z.C., want Marianne was enige weken voor de moord door een groepje asielzoekers bedreigd. Deze mannen drongen zich aan haar op en toen zij duidelijk te kennen gaf dat ze daar niet van gediend was, bedreigden ze haar met een snijgebaar langs de hals. Bovendien zeiden ze: 'We krijgen je nog wel'.

Is het dan vreemd dat je die kant opwijst? Het R.B.T. wilde alles weten wat je als ouders maar kunt vertellen. Maar die bedreiging van die asielzoekers, het leek ons, dat ze die kant direct op moesten. Tot onze teleurstelling gingen ze die kant niet op, dat wilden ze niet eens. Altijd tegen ons zeggen: 'jullie moeten alles zeggen, een domme tip is er niet'.

De goeie tips lieten ze liggen, daar zijn we dankzij ons eigen speurwerk, met medewerking van anderen, wel achter gekomen. De eerste dagen gebeurde er ontzettend veel.

Ik heb gevraagd: 'Waar is mijn kind?' Eerst was ze in het ziekenhuis en daarna moest naar Rijswijk voor onderzoek. Je wilt wel naar haar toe, maar dat kan niet, tot het moment dat ze hier in Zwaagwesteinde in de aula kwam.

Wat een enorm moeilijke gang om daar heen te gaan. Naar je kind, ze was zo mooi, maar zo koud. Je kust haar koude voorhoofd en huilt bittere tranen. Je moet haar weer achterlaten, alleen in de koude koelcel van de aula.

De begrafenis moest worden geregeld. We wilden het laatste wat we voor haar konden doen, ook goed doen.

Ds. Elverdink uit Kollumerzwaag leidde de dienst, waarvan ik een paar woorden (die met klem werden gebracht) heb onthouden en dat zijn: 'ga door' en 'waarom'.

Ik heb er zelfs van gedroomd. Werd wakker, ging uit mijn bed en dacht: 'ja, je moet doorgaan. Je hebt je man nog en de andere kinderen. En die hebben het ook zo moeilijk. We moeten er voor elkaar zijn'.

'Het waarom', krijgen we daar ooit een antwoord op?

Dan komt de stille toch. Zinloos geweld, ik geloof niet dat het ooit zal stoppen. Was het maar waar!

Toespraken bij het winkelcentrum. Ook haar vader leest een gedicht voor. Indrukwekkend! Ik ben thuis gebleven, maar heb de massa mensen voorbij zien lopen. Witte ballonnen worden losgelaten en kiezen de ruimte.

's Avonds waren we bij elkaar in Zorgcentrum Brugchelencamp. Er dreven witte ballonnen in de vijver. Mijn gedachten gingen naar Marianne. Zo'n indrukwekkende stille tocht voor haar.

En alles was in overleg met ons perfect geregeld.

Wij hadden echter zo graag gewild dat de stille tocht niet nodig was geweest.

In de donkere avonduren werden we in een politiebusje naar het winkelcentrum gebracht.

Daar lagen alle bloemen die de mensen daar hadden neergelegd. Kaarsen branden en er stonden vier grote foto's van onze Marianne. Ze lachte naar ons. Dat moment was zo intens en ik ben dan ook in tranen uitgebarsten. Ik was er niet op voorbereid en zal ook dat beeld altijd voor ogen houden.

Ik weet nog dat ik dacht: 'Nu sta ik hier, maar jij ligt daar een paar straten verderop, op het kerkhof. Wat ben jij hier 's avonds in het centrum vaak geweest met de jeugd. Dit komt nooit weer. Zal ik het ooit kunnen accepteren – nee dat kan niet – dat jou leven zo moest eindigen'. Afgelopen winter zei ze nog: 'Mem moet meer lachen, want het leven is toch mooi en mem moet niet zo bezorgd om mij zijn, want ik kan wel mijzelf passen'.

Je ging ook altijd met de taxi vanuit de bar naar huis, nooit op de fiets. Door de schuld van Spencer had je geen keus. Je had het nooit gedurfd. En wij vragen ons steeds af, heb je wel ooit op die fiets gezeten. Voor ons is het niet gegaan, zoals het door de recherche gebracht is, de reden hiervoor is, dat vanwege de asielzoekers deze moord in de doofpot van Kollum gestopt moet worden.

Voor de eerste keer weer naar buiten. Een klein blokje om wandelen, dat is een overwinning. Zondags met dochter Wilma een wandeling om Brugchelencamp. Halverwege had ik het gevoel dat ik in elkaar zou zakken. Doorzetten is het parool, het is gelukt. Ik had nooit gedacht dat alles weer een overwinning zou zijn.

De eerste keer naar de slager, naar de winkels, zelfs in de auto, moet de nodige angst overwonnen worden. Ik draai weer was in de wasmachine, er komen nog kledingstukken van Marianne uit. Nooit weer! Je begint eindelijk toch ook weer wat eten klaar te maken, het smaakt niet, met 'afgrijzen' begin je wat te eten. Ook de plaats aan tafel blijft leeg.

Als ik naar bed ga, kijk ik naar boven, naar de vliering waar Marianne haar kamer is. O, wat zou ik toch graag willen dat ze daar vandaan weer tevoorschijn kwam. Maar nee, deze boze droom is echt. Ik kan dit niet aanvaarden! Wanneer wel? Dit is toch niet te aanvaarden!

Ik heb toch altijd geprobeerd goed op haar te passen en haar te begeleiden. We konden ook goede gesprekken hebben met z'n beiden. De pubertijd was een lastige periode, maar die had ze achter de rug. En dan nu: haar vriend die z'n belofte niet na kwam. De eerste aanleiding tot haar dood. Oh, wat haat ik deze Spencer en ook Wietze, die er bij was. Haar verliefdheid op deze waardeloze vent is haar dood geworden.

Femmie, onze hond, gaat ook verschillende keren naar de vliering en zit dan voor de dichte deur te wachten. Hij mocht wel eens bij Marianne op bed slapen. Het arme dier, hij het niet weten. Femmie komt terug, kijkt mij aan, alsof hij wil vragen, waar is ze toch?

De deur blijft dicht, telkens dicht, de pijn trekt door je heen. Je moet door, maar hoe? Zal er ooit een tijd komen dat ik nog kan genieten? Ik weet het niet? De tijd gaat door. Je begrijpt het niet. Je ziet de auto's weer rijden als je door het raam naar buiten kijkt. Ja, het leen gaat door, maar dat kun je nog niet begrijpen.

Vanaf 1 mei waren er twee asielzoekers verdwenen.

Twee rechercheurs komen elke week een keer bij ons op bezoek. Onze kinderen en onze begeleiders, Oene en Piet, zijn er meestal ook bij. Ze brengen ons (voor zover het onderzoek het toelaat) op de hoogte.

Onze vragen omtrent de twee verdwenen asielzoekers waren voor hun niet interessant. Op onze vraag: 'Wat doen jullie daarmee', konden ze niets vertellen. Ook kregen we geen antwoord op de vraag: 'Waarom niet?'

Henk Heyman en Jouke Knevelman waren eerst onze contactpersonen.

Jan Verkaik kwam langs om ons uit te leggen hoe het D.N.A. werkte. Hij deed dit heel uitvoerig, het duurde langer dan een uur. Ik werd er misselijk van. Je krijgt te horen wat er

met je kind is gebeurd. Vastgebonden, de kleren van haar lijf gesneden. Je gaat weer door een hel en denkt: 'Wie dit op z'n geweten heeft, die moet worden gepakt'.

Dan kom je er achter dat ze het A.Z.C.-Kollum in hun onderzoek links laten liggen. De minimale dingen die ze wel deden, stelden niks voor. Er komt in de krant dat er dezelfde nacht van de moord op Marianne een meisje is verkracht in Kollum. In Kollum weten de mensen van niets, maar wij kwamen er achter dat het een asielzoeker uit de Poelpleats was, die dit had gedaan. En dan ook nog één uit het bekende groepje, dat al langer dan twee jaar de jonge meisjes lastig viel en die Marianne ook hebben bedreigd.

Jan Verkaik stelden we de vraag: 'Wie dit was'. Hierop had Verkaik een zoetsappig verhaal dat in het geheel niet klopte. Deze dader werd alleen maar overgeplaatst naar Helmond. Je vraagt je wel eens af, waar is het recht hier in Nederland. Na weken van aandringen van onze kant, dat ze toch de asielzoekers mee moeten nemen in hun onderzoek (omdat we daar alle redenen voor hadden), werden ze boos als we weer naar die verdwenen asielzoekers vroegen. Het werd Henk Heyman en Jouke Knevelman teveel om ons te bezoeken. Jan Verkaik zou het overnemen, hij dacht onze gerichte vragen beter te kunnen ontwijken.

Lieve Marianne, hoe moeten we verder zonder jou stralende lach, jouw levenslust.

Lieve kind, je vertelde me nog toen de lente begon dat je zo'n zin had in het mooie weer. Er kwam een mooie, warme zomer! Waarom net nu! Jij kan er niet meer van genieten, wat moet ik daar vaak aan denken. Je had zin in de nieuwe school, vertelde je mij. Nieuwe vriendinnen maken en lekker naar de stad. Ik dacht nog, dan kun je ook wel eens bij je zus Rennie die in Leeuwarden woont, overnachten. Het mag niet zo zijn.. Wat haat ik toch de daders, die jou dood op hun geweten hebben en dan krijg je ook niet eens een rechtvaardig onderzoek om deze daders te pakken. Ik zie je nog thuiskomen, na een avondje uit naar de Ringo Bar. Jan en Gretha waren bij ons op bezoek. Je zei toen met een brede lach: 'Ik ben verliefd'. Dat was op Spencer. Was dat maar nooit zo geweest, want het is je dood geworden. Een waardeloze vent, die z'n belofte niet nakwam en die je nog wel had beloofd dat hij voortaan eerlijk tegen jou zou zijn en niet meer zou liegen. Dit heb je geloofd, anders had je zelf wel meer geld gepind voor de taxi.

We zijn inmiddels verhuisd, een straat vanaf de plek waar ons kind op het kerkhof ligt. Als ik 's avonds naar bed ga, kijk ik naar de hoge bomen waar jouw jonge leven ligt. De kerkklokken hoor ik hier vandaan veel duidelijker dan voorheen. Ik krijg dan het gevoel dat je me roept. Wat moet je een angst en pijn hebben doorstaan. Heb je nog om je ouders geroepen? Had ik je maar kunnen helpen. Ik zou mij voor jou hebben doodgevochten, om jou jonge leven te beschermen.

Maar... wat er voor ons overblijft om te vechten is voor het recht. Deze dader(s) moeten worden gepakt en wij als familie moeten weten wat er precies is gebeurd. Hoe is het allemaal gebeurd? Dat dit onderzoek naar de dader(s) één grote leugen is, dat denk ik voor de volle honderd procent.

Jan Verkaik nam dus de contacten met ons over van de twee andere rechercheurs. Mijn man had een heel gerichte vraag voor hem, maar kreeg niet de gelegenheid om die te stellen. De derde keer zei mijn man: 'Nu bent u stil en stel ik mijn vraag'. Zijn antwoord was: 'Krijgen jullie daar Marianne mee terug'. Nee, dat wisten we, maar ik vecht wel voor het recht, waar mijn kind nog recht op heeft.

Verkaik had nog nooit zulke ouders meegemaakt. Ouders, die er zo mee omgingen als wij. 'We moesten met het verlies van onze dochter bezig zijn en niet beginnen te rechercheren'. Ik zat verslagen op de bank na deze woorden en dacht: 'Wat bedoelt hij hiermee en wat doen wij hiermee verkeerd? Het zou mij later wel duidelijk worden dat de bemoeienissen van de ouders met het onderzoek, hun heel slecht uitkwamen. Dit was vanuit de recherche nog maar het begin. Er werd nooit naar ons geluisterd. Wat wij als ouders konden vertellen over de dingen

die we wisten van Marianne en van haar vriendinnen was een domme tip. We moesten alles zeggen, maar wat we naar voren brachten, daar wilden ze niet naar luisteren, want dan moesten ze naar het A.Z.C. en het A.Z.C. moest buiten dit onderzoek blijven. Dat zijn dingen, waar we na een week of 7 à 8 wel achter kwamen. Het vertrouwen in deze mensen kreeg hiermee een gevoelige dreun en zou ook niet weer herstellen.

In augustus ging Verkaik met vakantie. Ik heb nog tegen hem gezegd: 'Ik zal je dit vertellen. Het extra leed wat wij als ouders van jullie er nog bovenop krijgen, zal ik u nooit vergeven. Het klinkt hard, maar ik meen het wel'. Als ze dan totaal geen begrip voor ons als ouders op willen brengen en niet eens naar ons willen luisteren. Als Verkaik dan tegen ons zegt: 'Ik hobbelt niet achter de menigte aan'. Dat komt hard aan. Mijn man zei: 'Zijn wij de menigte? Wij zijn de ouders van Marianne. Als ouders kun je toch een goede tip geven'. Maar nee, het woord asielzoeker alleen al, daar wilden ze niets van horen. Ik heb nog gezegd: 'Verkaik, als dit groepje asielzoekers, jongens uit onze cultuur waren geweest, dan hadden die andere kant op gewezen'. Maar we hadden er alle redenen voor om nu naar het A.Z.C. te wijzen.

Deze A.Z.C.-ers werden nadat ze Marianne hadden bedreigd met het snijgebaar en de woorden "We krijgen jou nog wel" uit de Ringo Bar gezet. Dat is in hun cultuur, waar een vrouw totaal geen rechten heeft, niet te pruimen. Ook Gizela hadden ze al eens bedreigd met de woorden: 'We pakken jou nog wel eens met z'n allen'. Dit alles weet de recherche.

Dan zijn er op 1 mei twee asielzoekers uit dit bewuste groepje verdwenen en nog geen reden om daar achter aan te gaan. Dat is toch niet te begrijpen?

Ze pakken tot twee keer toe een ander op. Wat was Henk Heyman blij dat hij ons kon berichten dat ze Piet Smid hadden opgepakt. Harde bewijzen? Hij kwam met de handen omhoog binnen: 'We hebben een verdachte, er zijn harde bewijzen'. Achteraf gezien waren die er helemaal niet. Piet mag blij zijn dat er nu D.N.A. is, anders hadden ze hem er wel eens voor kunnen laten opdraaien. Dan waren ze toch met alle glorie om de asielzoekers heen.

Dit gebeurde vlak voor het weekend. Een goede reden om de gemoederen hier in de omgeving weer rustig te krijgen. Zo ook met de wandelaar in de omgeving in de nacht van 1 mei. Er zal wel een goede reden zijn geweest om deze man op te pakken. Waarom gaan ze wel achter deze tips aan en niet de vele tips die richting A.Z.C. gaan. Zodra er een asielzoeker in beeld komt, wordt alles van de hand gewezen, men ontkent en liegt tegen ons. Je vraagt je af, waar is ons recht als burgers gebleven? Wie wordt er nu gediscrimineerd door de overheid? Niet de asielzoekers, maar wij als gewone burgers.

Diefstallen, aanrandingen en verkrachtingen door A.Z.C.-ers, daar wordt hier in de regio door de politie niks mee gedaan. Voorbeelden genoeg. Wij krijgen heel veel verhalen van mensen die zoiets hebben meegemaakt bij ons binnen. Dan zegt Jan Verkaik tegen mij: 'Dit soort beestachtige moorden gebeurd onder Nederlanders evenveel als onder allochtonen'. Dan zeg ik: 'Jan Verkaik, dat liegt u! Dat is niet waar, je denkt toch niet dat ik dat geloof'. En dan is hij weer uitgepraat. Na verloop van een paar maanden komt de recherche dan toch met twee asielzoekers die mogelijk iets gezien hebben. Het zijn puur alleen maar getuigen. En dat zijn dus die twee verdwenen asielzoekers.

Het A.Z.C. in Kollum wordt begin juli in een record tempo met een verlenging door de raad er door gedrukt en een paar dagen daarna is één van 'onze' getuigen een verdachte.

De verkrachtingszaak van Fyak, ook één uit het groepje asielzoekers, wordt geseponneerd. Allemaal heel toevallig. Deze twee zaken hebben ze over de verlenging van het A.Z.C. heen getild. Waren ze hier eerder mee gekomen, dan was de stemverhouding 8 voor en 7 tegen, er nooit gekomen.

Mijn man hoorde in een winkel, via radio Fryslân, dat ze nu toch één van de asielzoekers zochten, waar wij altijd om hadden gevraagd. Nu, na 9 weken, eindelijk toch een keer. Het is niet te geloven wat er dan door je heen gaat. Jan Verkaik zou op vrijdagavond komen, maar belde af, omdat hij geen tijd had. Ik zei nog tegen hem: 'Dat zal wel, nu geen tijd'. Je hebt

ook heel wat uit te leggen, nu er toch een verdacht is uit dat groepje A.Z.C.-ers. Dat hebben we toch altijd gezegd? Hij werd boos en ik emotioneel en kon geen woord meer uit brengen en heb toen de telefoon op de haak gelegd. We hoorden later van Oene en Pieter dat hij tot in de late uurtjes bij Oene had zitten praten om deze jongens te bewerken en toch weer geloofwaardig over te komen. Zelfs onze andere kinderen werden bepraat door hem om op deze manier de ouders monddood te maken. In en in gemeen.

Op een dinsdag moesten we naar de recherche in Buitenpost komen. Zonder dat wij het wisten, zaten onze kinderen daar al. We gingen altijd met elkaar als er iets was, maar nu kwam er niet één bij ons, om ons op te halen. De tijd drong, dus gingen we die kant maar op. Tot onze ontsteltenis stonden alle auto's al bij het politiebureau. Pieter stond in de hal en ik weet nog niet hoe ik die trappen op ben gekomen. Een grote zaal met een heel grote tafel. Onze kinderen zaten er al, net als Oene en Pieter, alsmede Jan Verkaik met Contant z'n rechterhand en ook de heren van het O.M.

We snapten er werkelijk niks meer van, maar we kwamen er dus wel achter wat de bedoeling was. Ik kreeg het verwijt te horen dat ik Spencer z'n 'spullen van medeleven' had terug gestuurd. Jan Verkaik zei dat ik die jongens had beschadigd. Zo ging je niet met mensen om. Bauke zei nog: 'Je moest eens weten hoe hij ons heeft beschadigd'. En waarom ik het had gedaan. 'Omdat Dick Sletering, de vader van Spencer, in het Algemeen Dagblad een verhaal had waarin, zelfs Marianne haar karakter werd neergezet. Dit allemaal ten voordele van Spencer. Hier had hij het recht niet toe. Hij kende haar maar amper.

Dick Sletering schreef: 'Indien de jongens met Marianne mee waren gefietst, dan hadden ze vast ook een mes in de rug gehad'. Dat zijn uitspraken die nergens op slaan, of zou de vader van Spencer toch meer weten? Hij neemt de touwtjes in handen voor Spencer en de recherche beschermt hun. Waarom? We zijn na deze avond werkelijk twee dagen door een hel gegaan. De bedoeling van Justitie was, dat we ons niet meer met het onderzoek mochten bemoeien en vooral geen telefoontjes mochten beantwoorden. Ze zeiden dat wij als ouders veel te veel met het onderzoek bezig waren en dat zo ons hele gezin kapot zou gaan. Een sterk wapen om dit over de hoofden van onze volwassen kinderen te spelen. Het kwam de recherche heel slecht uit dat wij via informatie van mensen achter bepaalde dingen kwamen, die wij en de burgers niet mochten weten.

Age Bruining is begeleider op het A.Z.C. in Kollum. Hij liep eens met zijn moeder in Kollum en zag Alie Hasan lopen en zei: 'Dat is die arrogante vent'. Ruim één week na 1 mei 1999 is deze moeder in Drachten en ziet Alie Hasan bij een groepje asielzoekers staan. Ze belt gelijk met het R.B.T. in Buitenpost. Het antwoord was: 'Komt u maar hier, dan laten we u wat foto's zien'. Te zot voor woorden.

In september 1999 vraag ik naar de toen verdachte Alie Hasan. Ze antwoorden mij, dat hij de dader niet kon wezen, want hij was in het weekend van Koninginnedag in het westen van het land geweest. Dat was nage trokken door de recherche en dat klopte.

Dan komt begin oktober de demonstratie in Kollum en dan pakken ze enkele dagen daarna (voor hun) Alie Hasan op in Turkije. Wat moet je dan als ouders geloven?

Deze verdachte en de Afghaan worden door Peter R. de Vries op de tv (SBS 6) via een foto in beeld gebracht en de kranten nemen deze foto over, anders hadden wij nooit een foto van deze twee verdachte A.Z.C.-ers gezien.

Afie en Stefanie hadden deze personen op Koninginnedag 's middags in Kollum zien lopen, met onder anderen Fyak en nog een paar anderen. Deze Fyak verkracht dezelfde avond een meisje van 14 jaar. Dit gebeurde ca. 22.30 uur. Daarna was hij in de Paradiso Bar waar Marianne ook was. Dan wordt zogenaamd deze Alie Hasan in Turkije opgepakt. SBS zendt daar beelden van uit. Afie en Stefanie zeggen resoluut: 'Dat is hem helemaal niet'. Dat willen we wel getuigen'. Ik vraag dit twee keer nadrukkelijk bij het O.M., maar krijg geen antwoord op mijn vraag.

Ook vraag ik waarom ze de Afghaan niet hoeven. De Afghaan heeft op de Pieter Jellesschool geprobeerd een jongen dood te maken, met de woorden: 'Ik maak je dood. Het maakt mij niks uit. Ik heb er wel meer doodgemaakt'. Hij is 'ten tijde van' ook met een noodgang door het tunneltje gefietst. De lerares die hem Nederlandse les gaf, heeft gezegd dat zij hem wel tot zo'n moord in staat achtte. En daar heeft Justitie zogenaamd geen belangstelling voor. Ook deze vraag is gesteld bij het O.M., maar ze kunnen mij geen antwoord geven.

Indien deze twee mannen niks hebben te verbergen, waarom zijn ze dan op 1 mei plotseling verdwenen? Deze Afghaan zat hier al meer dan 2 jaar en was ook op Nederlandse les niet te handhaven.

Er zijn aangiften genoeg bij de politie binnen gekomen over dit criminele groepje A.Z.C.-ers die meisjes bedreigden, klemreden op de fiets, zelfs met de dood bedreigden. Maar er is nooit wat aan gedaan. Als je rekening houdt met hun cultuur, dan moet de politie weten hoe gevaarlijk dit is. Zij weten toch niet wat voor kaf tussen dit koren zit. Hun achtergronden zijn niet bekend, ze worden hier op het platteland geplaatst. Ze mogen alles, controle is er niet en wanneer verontruste ouders de politie bellen, wordt er niks mee gedaan.

Wie wordt er nu gediscrimineerd. Wij de burgers, wij als ouders hebben hier nooit wat van geweten. Alles werd stil gehouden en in de doofpot gestopt. Wij hebben ons kind niet eens kunnen waarschuwen omdat we als burgers totaal onwetend werden gehouden. Het was altijd: die arme asielzoekers, die al zoveel hadden meegemaakt. Iets anders las je niet in de krant. Dit is nu bij ons wel veranderd, maar voor ons te laat. Wat je ter ore komt over diefstal, aanrandingen en meerdere criminele praktijken is niet te geloven, maar wel de waarheid.

Nellie Groeneveld, de directrice van het A.Z.C. in Kollum zit nu thuis. Waarom? Severein van het O.M. vertelde ons, dat ze belangrijke informatie bewust heeft achtergehouden in dit onderzoek. Zij was toch mede verantwoordelijk voor deze mensen. Toen de politie de Fyak, de verkrachter van het A.Z.C. wilde ophalen, kregen ze van deze Groeneveld geen toegang. Eerst maar even naar het O.M. om toegangsbewijs. Te gek voor woorden. De A.Z.C.-ers mogen wel bij nacht en ontij overal rondhangen. Ze krijgen alle rechten, maar geen plichten.

Burgemeester Visser van de gemeente Kollumerland heeft in de Rotary Club te Dokkum gezegd, dat ze in de eerste dagen na de moord meerdere A.Z.C.-ers hebben laten wegbrengen, naar andere A.Z.C.'s. Dit vertelde meneer Eldering ons als keiharde waarheid en deze mijnheer was desnoods bereid om te getuigen. Ten tijde van 1 mei 1999 zaten er 130 jonge mannen in de leeftijd van 18-30 jaar in het A.Z.C. te Kollum (Uit de Leeuwarder Courant). En dan nog zegt Severein (O.M.) enkele weken na 1 mei dat er geen enkele reden is om zelfs maar die kant op te kijken. Ze hadden direct het A.Z.C. moeten afgrendelen. Als het een camping was geweest, was dit ook gebeurd. En vanaf de eerste dag hebben ze verklaringen, tips en dergelijke gekregen, die duidelijk die kant op wezen. Alle tips, we hebben er veel nagetrokken of anderen deden dit en vertelden hun bevindingen aan ons, hebben we genoteerd. Alle tips gaven een link naar het A.Z.C., maar de recherche ging daar tegen beter weten in de andere kant op en wilde het woord asielzoeker werd genoemd er niks van weten. Domme tips zijn er niet, dat hebben ze ons vaak verteld. Maar alle tips richting asielzoekers, daar wilden ze niet heen.

Nu zou je denken dat de recherche achter de coulissen wel de A.Z.C.-ers hebben meegenomen in hun onderzoek, ook dit is nagetrokken en nee hoor, het lijkt er niet op.

Er zijn rechercheurs die in het begin van dit onderzoek zeiden, toen ze er op werden gewezen, van ga naar het A.Z.C. daar moeten jullie de dader zoeken: 'We willen wel, maar we mogen niet'. Dat zegt ons genoeg. Dan komt er bewijs na bewijs, dat het inderdaad zo is. Het is voor ons geen denken, maar wel een zeker weten, dat ze geen asielzoekers willen oppakken voor deze verschrikkelijke moord. Met dit weten moet je als ouder ook verder leven. Dat je je recht

niet mag krijgen, na dit vreselijke onrecht.

Een mevrouw Bosma uit Kollum die met de Regio Post loopt, wordt regelmatig lastig gevallen bij 't tunneltje', door een groepje asielzoekers met een donker grijze auto. Na 1 mei belt ze de recherche hierover. Ze zouden wel even langskomen. Ze kwamen niet. Na een week belt deze mevrouw maar weer met de recherche. Ze krijgt te horen dat ze haar er niet mee bemoeien moet.

Freddy gaat in augustus 1999 met vakantie en heeft bij thuiskomst een bericht op zijn telefoonbeantwoorder staan. Het is een buitenlandse taal, waar hij niets van verstaat. Alleen de woorden: 'Hoor u mij'. Hij legt dit vast op een bandje en de recherche zou wel langskomen om het op te halen. Maar ze kwamen niet, geen belangstelling dus. Het bleek Turks-Menichs te zijn. De Telegraaf heeft het voor ons uitgezocht. Het was wel beangstigend. Marijke De Haan heeft met de stille tocht een heel vreemde ervaring opgedaan met een groepje asielzoekers van vier mannen. Ze zet dit op papier en belt de recherche. Ze zouden wel even langskomen, maar ze kwamen niet. Na zes weken belt Marijke de Haan weer en vroeg waar ze toch bleven. Toen konden ze er niet meer onderuit en kwamen langs met het excuus dat ze wel waren geweest. Marijke zei hun: 'Ik ben niet gek, dan had ik dat toch wel geweten. De verkrachter Fyak is er waarschijnlijk ook bij geweest'.

Er is niemand geweest van diegenen die een verklaring aflegde, die foto's kreeg te zien, waar een asielzoeker op stond. Deze mochten niet herkend worden. Ook Afie niet en dat terwijl er zeker vier man tijdens de stille tocht mee liepen. Afie heeft veel foto's voor gelegd gekregen, maar nooit één waar een A.Z.C.-er op stond. Er is wel van alles geprobeerd om haar op een dwaalspoor te brengen. Dat is hun niet gelukt.

Er is een tipgever die verklaart twee donkere mannen te hebben gezien in de nacht van de moord. Ze doken weg in de berm en probeerden hun gezicht af te schermen met hun armen. We vroegen het O.M. naar deze verklaring. Severein zei: 'Ja, die verklaring van die twee donkere mannen is er, maar we hebben geen identiteit'. Voor ons een bevestiging dat het zo was. Enkele weken later kwamen we weer bij het O.M. en zat Ten Cate tegenover ons. Hij zei gelijk dat hij niet veel van onze zaak af wist. We vroegen hem weer naar die twee donkere mannen die wegdoken in de berm bij het tunneltje. Die verklaring was er volgens hem helemaal niet. Als wij dan zeggen dat Severein dit in een eerder gesprek wel heeft bevestigd, dan wordt er niet meer geantwoord. Je kunt als ouder weinig meer geloven, als de één de ander al tegenspreekt bij het O.M.

Juni 1999 Jittie ziet vanuit haar woning op de Voorweg in Zwaagwesteinde een jeep langzaam voorbij rijden. De jeep rijdt heen en terug en stopt zelfs een keer. Jittie herkent in de auto de Afghaan. Het affiche met daarop de foto's van deze man en de Irakees die gezocht wordt, hangt bij haar voor het raam. Deze biljetten zijn door een paar mensen uit ons dorp verspreid en opgehangen. De foto's zijn van Peter R. de Vries, ze stonden op SBS.

Jittie belt in haar angst naar mij en dan de recherche in Buitenpost en ik bel de politie in Dokkum. Jittie is erg bang en komt bij mij met haar kinderen van 4 en 2 jaar. Ze voelt zich duidelijk bedreigd. Dat deze Afghaan wel bij een autohandelaar in Marum (Groningen) verbleef, was Jittie en ook Afie bekend en verklaart tevens het groene nummerbord op de jeep. Dit voorval was op maandagochtend en de vrijdag daarop had Jittie van de recherche nog niks gehoord. Toen heeft zij maar weer gebeld met de recherche. Op haar vraag wat ze gedaan hadden, kreeg ze een ongeïnteresseerd antwoord, dat ze hem niet hadden kunnen vinden. Ze werd niet eens beschermd door de recherche. Begin juli ziet iemand om ongeveer 17.30 uur twee donkere mannen het kerkhof in ons dorp oplopen. Ze lopen naar het graf van Marianne en gooien een pot of vaas met bloemen stuk, nemen deze mee en vluchten over de afrastering (een hek). Ze lopen naar een jeep. Dit wordt gemeld bij de recherche. Halverwege september ziet een klasgenoot van de Afghaan hem nog in een auto op Quatrebras waar hij moet wachten voor het rode licht. Gebeld met Mieke Huizinga (O.M.) over deze Afghaan.

Zegt zij: 'Hoe moeten wij hem vinden?'

De volgende dag zit deze jongen (Postma) weer in de auto naast zijn vader. Ze rijden vanuit Buitenpost naar Zwaagwesteinde en zien bij het tunneltje op de Keningswei twee donkere mannen om een P.E.B. hokje lopen. Ze zoeken iets in het gras. Ook dit werd doorgegeven aan de recherche. Deze Afghaan hadden ze dus best kunnen pakken en waarom hoeven ze hem niet? Hij is toch met die Irakees in de nacht van de moord uitgeweest in de omgeving. Ook dat heeft het O.M. bevestigd. Dat was volgens hun de reden om deze twee mannen eerst als getuige op te roepen.

Rommie Stiksma en haar broer hebben verklaard bij de recherche dat deze Afghaan met een noodgang door het tunneltje is gefietst in de nacht van 1 mei tussen 01.15 en 01.30 uur. Spencer Sletering is 3 keer bij ons geweest met z'n ouders of z'n moeder. Ook Wietze is een keer met zijn moeder geweest. We hebben er over gepraat hoe het is gegaan. Het punt betreffende het afscheid nemen was niet één keer hetzelfde verhaal.

Tijdens een gesprek, ca. zes weken na 1 mei waar een van onze woordvoerders ook bij was, merkte deze woordvoerder op, daar klopt iets niet, daar is iets mis. Wietze kijkt Spencer aan en hij begint te zweten en zegt dan: 'Oh, ja dat was toch zo'. Er zijn door hun onderling afspraken gemaakt en daar weet Dick Sletering meer van. Daar kom ik nog wel achter. Ik vroeg de recherche of ze deze jongens nog eens jonden verhoren, want het verhaal klopt ergens niet.

Wij moesten maar even op het bureau komen in Buitenpost en daar zaten twee rechercheurs. Een daarvan had deze jongens verhoord. Tot vier keer toe had hij hun verhoord en vier keer hetzelfde verhaal verteld, zei de rechercheur. Ik heb gezegd: 'Dat kan niet, bij ons hebben ze nog niet één keer hetzelfde kunnen vertellen'. Wij vertelden hun nog dingen, die hun nog niet wisten, maar ik heb gezegd als jullie de waarheid er niet uit willen halen, dan wordt het er wel door anderen uitgehaald.

De eerstvolgende keer dat Jan Verkaik bij ons komt en het gesprek gaat hierover, moeten we hem beloven om deze jongens met rust te laten, want ze hadden het al zo moeilijk. Ze konden wel voor de trein springen. Ik heb gezegd: 'Jan Verkaik, je denkt toch niet dat ik daar ook nog eens mee zit. Hij is de eerste aanleiding tot haar dood en nu krijgt hij ook nog een vrijbrief van jullie om te liegen. Wij willen de waarheid en voor de trein springen is laks dan heeft hij de machinist ook nog te pakken. Er zijn wel andere manieren'.

4 à 5 weken na de moord op zijn vriendin zit deze Spencer alweer op een feestje op de Triemen en daarna nog eens in de Ringo Bar. Wat een mentaliteit. Z'n vader zei nog in een gesprek met de vader van Marianne: 'Hoe lang moest het dan duren?' Als je dit moet aanhoren ben je sprakeloos. Het zegt genoeg over de mentaliteit van deze vader en zoon Sletering. 5 weken na de moord en dan alweer naar de bar, waar hij altijd met Marianne was. Dit is voor ons niet te begrijpen. Korte tijd later zat hij daar alweer met een ander meisje, waar hij mee ging. Wat vreselijk, dat nu juist onze dochter verliefd op deze karakterloze vent moest worden.

In september 2000 bel ik uit wanhoop (omdat je zo graag een eerlijk antwoord wilt) op een zondagavond de familie Sletering op met de vraag: 'Geef mij toch svp een eerlijk antwoord over het afscheid nemen bij de sportvelden van Marianne en uw zoon, want dat is een leugen. Ik wil weten wat er gebeurd is, daar heb ik recht op.'

Hij werd direct zo kwaad toen hij alleen mijn naam maar hoorde en dreigde gelijk met de politie. Ik heb gezegd: 'Je gaat je gang maar Sletering, het maakt mij niks uit'.

De volgende ochtend hing het O.M. direct aan de telefoon met de vraag of ik gebeld had met Dick Sletering. Mijn man wist het niet, want ik wilde hem hier buiten laten, dan was het alleen voor mijn verantwoordelijkheid. Enkele dagen later belden ze weer van het O.M. met de vraag of het nu wel of niet was gebeurd. Mijn man bevestigde dat het wel zo was. Er moet toch een goede reden voor zijn om deze familie zo te beschermen, het was niet de eerste keer

dat de recherche of justitie deze familie begeleide of beschermde. Wat werd er voor Jittie gedaan toen ze doodsbenuwd was en de recherche belde? Niets toch! Maar ze was wel alleen met haar twee kleine kinderen. Alleen deze bedreiging kwam uit een andere hoek en dan wil de recherche niks doen.

Er werden na 1 mei 1999, een moord, een verkrachting en een paar (3x) losse aanrandingen bekend. Een moord valt niet te ontkennen.

Aan de verkrachting op dezelfde avond van 30 april door een asielzoeker, is van alles door de politie geprobeerd om dit niet ruchtbaar te maken. De ouders moesten het stil houden, het kwam zo ongelegen met de moord op Marianne. 3 aanrandingen volgden en dit binnen een half jaar tijd. De daders waren ook asielzoekers uit Kollum. De ouders moesten alles uit de kast halen om een proces verbaal gedaan te krijgen.

Een moeder belde zelf de burgemeester uit Dantumadeel omdat de politie niet wilde komen. De politie moest toen alsnog naar deze familie in Kollumerzwaag, waarvan een dochter in Zwaagwesteinde aangerand was door twee asielzoekers. De politie kon deze personen niet vinden, dit kregen de ouders te horen, terwijl dezelfde twee asielzoekers de dag na de aanranding weer in Zwaagwesteinde stonden om het meisje op te wachten. Maar het doodsbange kind durfde niet naar haar school in Damwoude.

Deze ouders zijn bij ons geweest en vertelden dat hun dochter omgang had met ene Farrad, ook één uit het groepje asielzoekers, waartoe ook de verkrachter hoorde. De recherche was bij hun dochter geweest om inlichtingen. Deze Farrad vertelde dit meisje dat hij wel wist wie de moordenaar was en hij had nog wel telefonisch contact met hem. Hij was inmiddels overgeplaatst naar Amsterdam. Dit alles weet de recherche en was in juni/juli 1999.

Deze Farrad heeft haar teveel verteld en nu werd zij telefonisch bedreigd en door een paar asielzoekers die ze niet kende, aangerand. Dit was dus wraak.

Haar moeder heeft dit met veel overtuiging bij ons thuis verteld. Enkele dagen later wilde zij nergens meer over praten. Angst, zo gaat het met veel van deze openhartigheden. De mensen zijn bang en houden dan liever hun mond.

Fyak, die het 14-jarige meisje dezelfde avond van de moord om ca. 22.30 uur in Kollum verkrachtte, werd nadat dit bekend was geworden, overgeplaatst naar Helmond.

Hij komt nog wel met z'n vader op het A.Z.C. in Kollum op bezoek. Een meisje van deze familie vertelde op school dat ze dan met hun familie 'over de moord praten'. Zij moest dan de kamer verlaten. Maar luisterde stiekem naar wat er wordt gezegd.

Wij kregen deze informatie en gaven dit door aan de recherche, met de naam van dit asielzoekers meisje. Na enkele weken, informeren wij bij het O.M. hier naar. Dit meisje wist nergens van werd er gezegd en Fyak mocht niet meer op het A.Z.C. in Kollum verschijnen. Naderhand is hij weer overgeplaatst, nu naar Rotterdam.

Moeten deze asielzoekers, die iets weten dat deze verschrikkelijke moord kan oplossen, uit het beeld verdwijnen. Dat kan toch niet anders, dat besef je, als je dit allemaal te weten komt. Een taxibedrijf uit Kollum vervoerde na de moord meerdere mensen, naar onder anderen het A.Z.C. Dit verklaarde een vakantiehulp die tijdelijk bij het bedrijf werkte. Toen dit werd nagegaan door personen die hier mee bezig waren, wilden ze nergens meer over praten. Zo is het zo vaak gegaan. Eerst vertellen ze informele dingen, naar de burgers toe. Wordt dit dan aan de recherche door gegeven, dan is de zwijgplicht in de meeste gevallen aanwezig.

8, 9, 10 en 11 oktober 1999

Het weekend met de broers en zussen, dat we elk jaar organiseren, moet dit nog wel doorgaan? Of hebben we liever dat het geannuleerd wordt? Och nee, laten we het maar proberen. Misschien is het wel goed dat je er weer even uit bent en we gaan met de eigen familie. De spanning in Kollum met de manifestatie was net geweest, dus leek het wel goed om er nu even tussen uit te gaan.

Persoonlijk viel het mij niet mee, het was te druk. We vertoefden vaak met elf personen in één huisje. Je kunt zo'n drukte nog niet aan.

We zijn ook even in Putten geweest om te winkelen. Dat was een beproeving. Leuke kleren en schoenen bekijken met je zussen en schoonzussen. Je gedachten gaan naar Marianne. Wat zou ze ervan genieten om ook iets leuks te kopen in een boetiekje. Mijn gedachten zijn ook tijdens zo'n weekend, altijd bij haar. Je voelt de pijn, maar tegelijk probeer je flink te zijn tegenover de anderen.

Een boswandeling, lekker rustig met m'n drie zusters en schoonzus, niet te ver, want daarvoor heb je niet de kracht, beviel mij wel goed.

Maandag 11 oktober waren we weer thuis. Het huis was weer leeg zonder haar. 's Middags dacht ik voor de zoveelste keer na over het recherche onderzoek en ik dacht bij mijzelf: 'De laatste pijl die justitie nu nog op de boog heeft is om nu met de verdachte te komen en om dan te zeggen, hij is het niet. Nou mensen, jullie zien nu dat de verdachte asielzoeker niet de dader is. Een manier om de mensen te bedaren te brengen, na de rel van 7 oktober in Kollum en om zo ook de miljoenen voor P. Visser te behouden'.

Dinsdag gaat de telefoon. Hans Anker, er waren nieuwe ontwikkelingen in onze zaak en of we zo vlug mogelijk in Leeuwarden wilden komen. Daar zaten Hans Anker en Mieke Huizinga om ons uit te leggen omtrent de arrestatie van de verdachte Alie Hasan in Turkije. Hij had vrijwillig wangslim afgestaan, wat niet gebruikelijk is in dit soort landen. Want daar werken ze meestal tegen. Voor mij de eerste hint van reken er maar niet teveel op dat hij het is.

Ik heb Mieke ook verteld van mijn denken van de vorige dag. Ik zei nog: 'Neem dat maar mee naar het O.M. ik hoop niet dat ik het goed heb, maar ik vrees het ergste'.

De spanning in ons gezin was weer enorm. Rennie kwam hier op donderdag uit Leeuwarden en ook de andere kinderen waren zoveel mogelijk thuis.

's Avonds kreeg mijn man telefoon van Mieke. De DNA uitslag zou niet meer deze dag, maar de volgende dag komen. Hij proefde iets uit dat bericht van, ze weet het nu wel, maar ze wil het ons voor de nacht nog niet zeggen.

Vrijdag 15 oktober kwam het bericht, hij is het niet. Voor de kinderen een bittere teleurstelling, maar ik had mijn eigen gedachten hierover en mij er in het geheel niet op ingesteld dat hij het zou zijn. Na 5½ maand heb ik mijn eigen visie wel op het recherchewerk. Hoe dat allemaal in zijn werk is gegaan, ten koste van, om maar uit de buurt te blijven van asielzoekers en nu bewijzen: 'Kijk mensen, geen A.Z.C.-er'.

Maar waarom niet de Afghaan? Waarom is dat geen verdachte? En is het daar in Turkije wel goed gegaan met het wangslim? Zo'n corrupt land, waar je voor geld alles gedaan kunt krijgen. Vragen, vragen waar ik ooit nog eens hoop een antwoord op te krijgen. Wij met onze kinderen bleven weer verslagen achter. Het verdriet en de pijn van je kinderen, dat raakt je als moeder zo diep.

Er werd in Leeuwarden vanuit het O.M. een persconferentie gehouden. Mieke belde hierover. Mijn man stelde voor om dat gezamenlijk te doen, maar dat kon niet, want ze konden even niet wachten. De pers zat hun op de hielen. Dan geven wij om 14.00 uur een persconferentie zei mijn man. 'Dat kan niet en vooral niet doen', was de reactie. Waren ze bang dat ik mijn voorgevoel van maandag naar buiten zou brengen? Mieke kreeg mijn man zover dat hij onze persverklaring voor de telefoon voorlas. Dat had ik nooit gedaan, laat hun daar maar in spanning zitten.

Mieke en Hans Anker waren 's middags aanwezig. Er zou geen gelegenheid zijn voor de pers om vragen te stellen, maar Mieke las wel een verklaring voor en dat was tegen de afspraak. Ze zijn na de persconferentie in Old Dutch nog bij ons geweest. Mieke zou er voor ons als slachtoffers zijn, maar ook dat komt niet geloofwaardig over, ze is gewoon een schakel tussen het O.M. en ons. Ze werkt bij het O.M. en dat kan ze nooit gescheiden houden. Mooi geprobeerd Mieke Huizinga, maar ik geloof niet in die oprechtheid van jou.

Er komt nu weer een tijd van stilte, we horen niks en je zit met zoveel vragen. Nog wel een gesprek gehad met Hans Anker, maar is eerst ook weer afwachten.

Wat zal die voor ons kunnen doen? Ook nog contact gehad met Peter R. de Vries. Hij heeft ook wel z'n mening gezegd over de laatste verdachte die nog in beeld was en waarom Alie Hasan verdachte en waarom de Afghaan getuige? Dat vragen zoveel mensen zich af, maar justitie zwijgt in alle talen.

‘Lieve Marianne, je ouders blijven voor je vechten tegen het onrecht wat er allemaal is gebeurd in het onderzoek. De terechtwijzingen die we hebben gekregen van Jan Verkaik, die waren hard en meedogenloos, we zijn vaak diep gekrenkt, maar we doen het voor jou, daar heb je recht op en je bent het meer dan waard.

Lieve schat, jij was ook altijd tegen onrecht, jij zou je ook strijdbaar opstellen en dat doen wij ook. Ik mis je. Xxxx’

De kranten staan vol van de demonstratieavond in Kollum, ook de tv besteedt er veel aandacht aan. We krijgen weer veel post binnen, goede en minder goede brieven, maar ook weer kaarten met veel sterkte na de laatste teleurstellingen. Veel steun en medeleven, dat voelt wel goed, maar deze weg is zo zwaar.

Begin november hebben we weer een gesprek met en bij het O.M. Freddie en Rennie waren met ons mee. Aanwezig waren hoofdofficier Ten Cate, H. Anker en Mieke Huizinga. De vragen die we met Hans Anker hadden ingediend, werden summier beantwoord. Weer een teleurstellende bijeenkomst. Je gaat wel verslagen naar huis en begrijpt niet dat er niet een beetje meer begrip en meer antwoord kan komen op de vele vragen die je hebt als ouders. Wij lopen hier elke dag mee om en hebben wij daar geen recht op.

We zijn nu 6½ maand verder en het wordt nu allemaal wat rustiger, maar des te moeilijker. Het gemis komt zo ontzettend op je af en je kunt je er niet in berusten, dat er zulke mensen zijn, die je kind dit aandoen.

De dagen zijn donker, het weer is triest en ook de bladeren vallen op de aarde. Maar deze bomen komen in de lente weer in het blad en komen weer in bloei, maar onze Marianne komt nooit weer terug.

Er blijft een herinnering aan haar, hoe ze was, haar opgewekte karakter en blijde levenslach. Voor altijd voorbij door dat beest (want zo mag je deze dader wel noemen) of meerdere van Kéningswei.

Vrijdag 26 november

We werden gebeld door Mieke, dat ze vrijdag 26 november bij ons wilden komen. Ten Cate en Mieke, dat kon wel. We stonden er versteld van dat ze hier bij ons aan huis wilden komen, want toen we er in een eerder stadium naar vroegen, kon het niet. Ze hadden H. Anker niet ingelicht, dat heeft mijn man nog gedaan. Anker moest op het laatste moment zijn agenda nog wijzigen om er toch bij te kunnen zijn.

Het gesprek was rustig en de antwoorden op onze vragen, konden we ook nu weer niet veel mee. En Mieke, als onze contactpersoon, faalde ook nu weer. Ze had H. Anker eerder moeten inlichten over dit bezoek. Niet gebeurd. Mijn man moest dit nog doen. Zou dit ook weer opzet zijn? Want zonder deskundige hulp was de familie toch gemakkelijker te beïnvloeden.

Ik heb Ten Cate en Mieke toch gezegd, hoe ik de situatie zag van dit onderzoek.

Ten eerste. Die Ali Hasan in Turkije was volgens mij en mensen die hem kenden niet dezelfde als hier in het A.Z.C. Het spel werd gespeeld. Kijk mensen, het is niet die asielzoeker, jullie hebben het fout. Een manier om de mensen tot bedaren te krijgen.

Ze zullen nooit met een asielzoeker als dader komen, want dat ligt politiek te gevoelig en dan komen er grote problemen ook voor Jan Verkaik, die alles wat asielzoeker was, liet liggen. Er

was op de Kéningswei geen enkele tip die niet naar de asielzoekers wees. Hoe kun je dan nu nog geloofwaardig overkomen, door toch nog te komen met zo'n gast als dader. Voor mij staat het 100% vast, alles wijst er op. Het is verschrikkelijk, maar zal dit beest (of beesten) wel ooit gepakt worden. Als justitie het moet doen, dan vrees ik het ergste. En waarom die Afghaan niet? Het is bekend dat deze vent, niet zo'n lieverdje was. Op de Mavo in Kollum probeerde hij tijdens een ruzie een jongen te doden, door hem een stoel op de hals te drukken. Zijn woorden: 'Een dode meer of minder, maakt mij niets uit, want ik heb er wel meer vermoord'. Dat waren zijn woorden en deze persoon is die nacht met een noodgang door het tunneltje gefietst. Rommie Stiksma heeft deze verklaring afgelegd. Hij behoorde ook bij het groepje waarvan een ander een meisje verkrachte in dezelfde nacht. Maar voor de recherche enkel een getuige en verder niet van belang, zo werd ons gezegd. Wij kunnen dit niet bevatten, hij was er toch ook. 1 mei spoorloos verdwenen. Wij wisten op 3 mei reeds dat er twee man weg waren, dat was voor de recherche geen reden om die kant op te gaan.

3 december

Sint Nicolaas weekend. Mijn gedachten gaan naar Marianne. We hadden altijd pakjesavond met al onze kinderen. Er waren gedichten en het was altijd gezellig. Een avond waar Marianne altijd naar uit keek. Het gepuzzel van wie heeft mijn briefje getrokken. Ze probeerde ook wel zelf gedichten te maken, maar slechts een paar regels – waar ze zelf het hardst om moest lachen – daar bleef het meestal bij. Ze had ook niet het geduld om daar lang mee bezig te zijn. Van Rennie kreeg ze altijd wat extra's, waar ze altijd blij mee was. Vandaag is het 5 december, de kleinkinderen komen. Kijk Beppe, dit hebben we van Sinterklaas gekregen. Ik probeer flink te zijn en dat lukt ook aardig. Maar deze gezellige tijd van het jaar zal voor mij zonder mijn kind altijd zo moeilijk blijven. Nu komt de kerst nog. Marianne hield daar ook van. Een paar weken voor kerst vroeg ze altijd al, wanneer de kerstboom nu eens kwam te staan. Die of die had hem al in de kamer te staan. Zodoende stond hij vaak eerder in de kamer dan ikzelf van plan was. Ze zei dan: 'Ik vind dit zo gezellig, hé, met wat kaarsjes erbij. Herinneringen zijn het nu en zullen het altijd blijven. Ik hoor Ineke binnen komen, die tegen haar vader zegt: 'Ik ben op het kerkhof geweest en heb de bloemen even nagekeken en de potten weer recht gezet, die waren omgewaaid door de harde wind'. Ik ben blij dat Ineke de behoefte heeft om dit geregeld te doen, want het valt mij zo zwaar.

Mijn gedachten zijn toch een hele dag bij haar en niet alleen bij haar, maar ook bij m'n andere kinderen en haar vader. Wat gaat er nu in hun om? Wat kan ik voor hun doen, nu ik het zelf zo moeilijk heb. Ja, zeggen we, we moeten er met elkaar doorheen, er voor elkaar zijn. Vandaag zijn Tjalling en Ineke 12½ jaar getrouwd. We gaan nog even heen om een bakje koffie, verder wordt er niks van gehouden, niet één die daar zin in heeft. Tjalling en Ineke en hun kinderen gaan een midweek naar Centerparcs. Rennie gaat ook mee. Ik gun het hun van harte om er even tussenuit te zijn, maar ik weet ook dat zij daar met hun gedachten bij Marianne zullen zijn. Het betekent voor mij, dat ik gedurende vijf dagen niet meer even bij Ineke kan aanwippen. Als ik Tommie uitlaat, dat gaat altijd zo, omdat zij het dichtst bij ons woont.

13 december

We zijn naar Peter R. de Vries geweest, dit was in Laren, het ging op opnames voor de uitzending van zijn programma op 19 december.

Het leek mij te zwaar om daar aan mee te werken, maar we hebben het toch gedaan, met de gedachte van 'Al komt er maar één gouden tip binnen. Voor ons, of voor de andere ouders van vermoorde kinderen, die daar ook aanwezig waren. Voor hen moet je dit ook doen'.

Het was inderdaad emotioneel, zwaar, maar ook wel goed, want nu praat je met de ouders van ook vermoorde kinderen. Lotgenoten en ook voor hun hoop je dat er eens een vader zal komen. De ouders/grootouders van Marion en Romy weten niet eens waar hun kinderen zijn gebleven, dat is te erg voor woorden. Ook deze ouders halen alles uit de kast om te weten te komen wie het heeft gedaan en waar ze zijn.

Rennie en Wilma zijn met ons mee geweest, dat was voor ons wel goed. Ineke had er ook bij gehoord, maar er is iets mis gegaan. Niet met opzet, de omstandigheden spelen soms een grote rol.

14-12-1999

Pieter van Kammen met Oene van der Meulen, onze rots in de branding was hier vanmorgen even. Morgen hebben zij een gesprek met H. Anker, dan horen wij wel hoe dat is afgelopen. De maatschappelijke hulp is hier vanmorgen voor het eerst geweest. Dat voelde heel goed aan. Ik heb veel dingen gezegd en uitgelegd. Hoe ik mij voelde en hoe ik over de meeste dingen dacht. Zo kan zij zich een goed beeld vormen van wat er in mij omgaat en kunnen we dan verder gaan.

De hoorzitting van de eiergooiers was op vrijdag. Een walgelijke vertoning. Jongens die 1 eitje naar burgemeester Visser hebben gegooid, krijgen straf en een asielzoeker die een meisje verkracht of aanrand (3 keer gebeurd na 1 mei) daar gaan ze niet eens achteraan. En de ouders moeten ook deze laatste aanranding vooral stil houden. Wat een ergernis en woede heb je dan als je daar zit. Ik zou van alles wel willen doen, maar je kunt zo weinig. Het spel van justitie was ook nu weer overduidelijk. Ze wilden een voorbeeld stellen. Kijk dit doen wij als jullie in opstand komen richting A.Z.C. Ze zochten er een groepje jongens uit met een strafblad en dat werd breeduit gemeten. Er waren meerdere jongens bij betrokken, maar die lieten ze gaan. Het spel van justitie is overduidelijk, voor mensen zoals ons, die alles intens meemaken. Zondag was de uitzending van Peter R. de Vries, ook alweer zo'n zware dag. Zo'n dag waarop ik mij weer afvroeg, hoe lang houd je dit vol. Het gemis van ons kind, Marianne komt zo hard op je af en is nog steeds niet te aanvaarden. Ook de manier waarop roept zoveel vragen bij je op.

Spencer en Wietse: 'Waarom'. Het verhaal van jullie klopt niet en is niet waar. We zijn nu 8 maanden verder, maar wanneer komt de waarheid nu eens. In het begin van het onderzoek heb ik al gezegd richting de vrienden en richting asielzoekers: 'Hebben ze jullie ook met de dood bedreigd?' Dat jullie daarom een ander verhaal vertellen of is het zo geregeld met de recherche? Ze wilden toch ten koste van alles niet die richting op, dus de waarheid past daar niet bij.

Na de uitzending van Peter R. ging gelijk de telefoon. Morgen zou, zo werd verteld het R.B.T. een DNA onderzoek starten onder vrienden en bekenden en andere personen. Als ze nu deze keer de asielzoekers maar niet overslaan, want dan heeft het geen zin. Marianne haar vrienden kunnen ze wel vergeten en die andere categorie zijn geen vrienden van haar geweest.

Ik ben zo bang dat justitie nu zelfs Marianne door het slijk probeert te halen. Laat mij dat toch bespaard blijven, want daar zal geen enkele waarheid in zitten. Ze was een levenslustige, vrolijke, jonge meid die wel wist wat ze deed. Ik zou nog steeds mijn leven willen geven, als zij maar door mocht leven, daar had ze toch recht op en voor mij is dit leven met het verdriet en de pijn ook geen leven meer.

Maar nu ben ik verplicht om door te gaan voor de andere kinderen en kleinkinderen en haar vader. Je gaat door, maar hoe? Het verlangen wordt steeds groter en je weet ze komt nooit meer terug. Eens heb ik tegen haar gezegd: 'Als ik één van mijn kinderen moet verliezen, dan overleef ik dat niet'. Maar nu is het allerergste gebeurd en op de meest afschuwelijke manier met onze oogappel, onze Marianne. Hoe overleef je dit als ouder, ik zou het niet weten.

Ik hou van al mijn kinderen, maar het is nu zo stil in huis, veel minder werk en zij was altijd

zo duidelijk aanwezig. Dat mis ik zo erg.

28 december 1999

Mijn droom. Ik zag in mijn droom Marianne haar lachende gezicht. Ze danste, ze was zo vrolijk en ik dacht in mijn droom, lieve kind, maak maar plezier, want volgende week gaan ze je vermoorden. Ik werd wakker. De werkelijkheid was er weer. Er volgde een heel slechte dag. Ik moest telkens aan die droom denken.

Het nieuws van het DNA komt in de kranten wij krijgen het persbericht toegestuurd. De eerste categorie zijn vrienden en bekenden, de tweede mensen die eerder met zedendelicten in aanraking zijn geweest en de derde mensen die ten tijde van de moord bij de plaats delict zijn geweest. Asielzoekers dus, maar dat wordt niet genoemd en een andere tip of aangifte is er niet bij.

Oebele Brouwer komt op tv met het persbericht en verandert de woorden van vrienden en bekenden in 'mannelijke contacten'. Hiermee treft hij ons diep en dat ook Tjalling en Willem (onze schoonzons) bericht krijgen voor een DNA raakt ons ook in het diepst van onze ziel. Is dit hun manier nu omdat we bij Peter R. de Vries zeiden: 'We vechten door voor het recht van onze dochter' en omdat we geen vertrouwen meer hadden in Justitie, willen ze ons als ouders nu op deze manier kapot maken?

Ook de manier waarop ze het in het nieuws brachten trof ons diep. Dat Marianne misschien met iemand het weiland was ingegaan? Iemand waarvan zij dacht dat ze hier niets van te vrezen had. Dit is door de recherche zo gebracht en slaat werkelijk nergens op. We hebben zo vaak naar voren gebracht dat dit werkelijk nergens op slaat, maar ze moeten toch om de asielzoekers heen en dan is dit ook een manier om het zo te brengen. Maar ook met dit bericht stellen ze Marianne in een verkeerd daglicht. Ze schromen werkelijk nergens voor terug. Het is keihard, onmenselijk waar Jan Verkaik mee bezig is en ook Kontant want deze mensen zetten de lijnen uit van het DNA onderzoek. De woede en haat die je dan hebt, daar kun je geen kant mee op.

Justitie probeert van alles om de grote menigte mensen op de hand te houden en geloofwaardig te blijven. Hun afgang in dit onderzoek is voor hun niet te pruimen, dus halen ze alles uit de kast. Ik denk vaak: 'Hebben zulke mensen geen gevoelens en geen geweten, want anders kan dit toch niet'.

Oud en nieuw komt in zicht. Er wordt buiten al veel geknald. Ik zie er tegenop als tegen een berg. Ik moet er echter doorheen, het liefst zou ik het komend weekend slapend willen doorbrengen, maar dat kan niet. Flink wezen en doorzetten.

Rennie, Freddy en Esther zijn hier oudejaarsavond. We horen en zien op de tv de nieuwe cd van de Kast en hebben met elkaar vreselijk gehuild.

Na 24.00 uur zijn Rennie en ik even naar Tjalling en Ineke gegaan. Ineke zat in de kamer te huilen. Ze kon al dat vuurwerk en geknal niet aanhoren en zien. Daarvoor is ons verdriet te groot.

Je denkt aan al deze dingen, waar Marianne zoveel plezier aan had beleefd en hoe dat zo op deze manier gebeuren. Spencer en Wietze geef ons daar eens antwoord op.

Het jaar 2000 begint voor ons zonder ons kind en zuster en vriendin. Wat is dat toch moeilijk.

Wij krijgen weer veel kaarten met veel sterkte en andere woorden. Met de kerst kregen we een grote kerstdoos vol met levensmiddelen van de familie P. Visser van de Verlengde Stationsstraat. Het doet ons goed dat er vele mensen zijn die aan ons denken. Van Arnold en Pietje een rollade, van de familie Joh. Van Kammen een kerststol met weer een leuke kaart. En zo nog wel meer. Bedankt alle lieve mensen.

Op 15 januari kregen we telefonisch bericht van M. Huizinga dat we bij het O.M. kunnen komen. Ze willen onze 19 vragen die we hebben opgestuurd, beantwoorden. We gaan hier liever niet meer heen, want je verwacht elke keer wat helderheid, maar je komt iedere keer

weer teleurgesteld thuis. Ze proberen niet eens ons als ouders, iets meer duidelijkheid te geven, dus laten ze de antwoorden dan maar naar ons toesturen. Je kunt er beide keren niks mee.

Er staat weer een bericht in de krant. Weer een jongen van 17 jaar doodgeslagen, deze keer in Vlaardingen. Je ziet de vader van Daniël op tv. Er gaat een golf door je heen en je kunt nu voelen wat deze ouders en z'n vrienden voelen. Het 'waarom'. Er komt een stille tocht op 15 januari. Pieter komt bij ons en stelt voor om daarin mee te lopen. Oene stelt z'n busje beschikbaar en gaat ook mee. Wij als ouders, Rennie, Ineke, Jittie en Afie gaan mee. Het was een lange reis van plm. drie uren rijden. Maar je voelt dat je er nu moet zijn, ook als protest tegen zinloos geweld en als steun voor Daniël z'n familie.

De tocht ging door de stad Vlaardingen naar het station waar hij de fatale klap zonder aanleiding kreeg van een groepje vanden. Je gedachten gaan naar deze jonge Daniël, maar ook naar onze Marianne en je denkt weer aan je thuiskomst. Dat ze er weer niet zal zijn. We waren laat thuis, 's nachts om ca. 1.00 uur en waren moe, maar voldaan dat we er geweest waren. De volgende dag was ik geradbraakt en ontzettend moe. Het gemis en de leegte komt in alle hevigheid weer op je af en je vraagt je weer af: 'waarom'.

Waarom krijgen we niet wat meer duidelijkheid van de recherche en waarom moeten ze ons kind nu ook nog in een verkeerd daglicht stellen. Is dit wraak om dat wij als ouders weerbaar zijn. Deze moord had toch geruisloos in die doofpot moeten, daar in Kollum. Hier hadden ze niet op gerekend, dit komt hun heel slecht uit. Gedachten waar ik elke dag mee omloop. We hebben gelukkig hulp in deze chaos en dat zijn Pieter en Oene, voor ons van onschatbare waarde.

Peter R. en H. Anker, deze mensen kunnen ook veel voor ons doen, dingen die we zelf nooit hadden gekund. Het steuncomité dat opgericht is door Marijke de Haan en Jan Kloosterman, fantastisch dat deze mensen dat voor ons deden. Nu kan H. Anker doorgaan voor ons, want anders zou het maar even zijn geweest.

Daar hadden wij het geld niet voor. Het is toch te erg voor woorden, dat wij als ouders van een vermoord kind, die al zo diep zijn getroffen, nu ook nog moeten vechten voor een eerlijk onderzoek.

We hebben nu weer een afspraak met Peter R. de Vries en H. Anker. Op 22 januari zullen hier weer vele dingen besproken worden.

Dennis zat voor de tv met de stille tocht van Daniël en hij begon spontaan te huilen, omdat hij het zo erg vond van Marianne. Een kind van acht jaar, in hoeverre zijn deze kinderen beschadigd.

Het gesprek in Zwolle met H. Anker en Peter R. de Vries was wel goed te noemen. Wij weten nu wat deze heren voor ons doen, maar ook wat ze van plan zijn. Dat de Ali Hasan die in Turkije DNA heeft afgestaan, wel de goede persoon is, daar twijfelen we allemaal aan. Dit wordt nu nagetrokken.

H. Anker zal nu met een juridische gang van zaken proberen om toch dossiers van justitie te open te krijgen. Misschien krijgen wij dan wat meer duidelijkheid. Wij zijn nu dan ook bijna 9 maanden verder en ik vraag me elke dag nog af; wie wordt er nu de dupe van dat ze met een wijde boog om het A.Z.C. heen gingen met dit onderzoek.

En hoe is het mogelijk dat iedere rechercheur keihard mee ligt in het team.

Henk Heyman bijvoorbeeld heeft hier bij ons in huis verklaard dat de recherche een film had gemaakt in de Kerkstraat van de Stille Tocht.

Er was geen kop ontkomen.

Maar nu Afie en haar vader ten langen leste en met veel tegengesputter in Leeuwarden mochten komen om die film te zien, laten ze hun een film zien vanuit het winkelcentrum, waar ze niet dat verdachte groepje A.Z.C.-ers uit konden halen. Als mijn man dan Henk H. belt, zegt deze keihard dat die andere film er niet is. Wij hebben wel getuigen die hebben

gehoord dat er in het begin van het onderzoek bij ons is gezegd en zelfs meer dan één keer, dat die film er is. Waarom nu liegen en zeggen dat hij van niks weet? Hebben deze personen dan geen geweten?

Zo gaat het met alle dingen, als het richting asielzoekers gaat, dan wordt er gelogen en dingen ontkend. Is het COA dan zo belangrijk voor Kollum? Het gaat natuurlijk om het geld wat ze aan het COA verdienen. En de politiek speelt er een rol in mee. Denken ze dan niet aan de veiligheid van en voor onze kinderen. Als ze dat hadden gedaan, was het nooit zover gekomen.

23 januari

Naar Den Oever geweest. Naar de familie Terpstra. Ymkje was jarig, dat waren altijd gezellige dagen. 1 keer per jaar doen we dit een hele zondag met de broers en zussen naar Henk en Ymkje. Ook nu ga je mee, maar wat altijd mooi was, daar kun je nu niet van genieten. Je vindt nergens meer wat aan.

We reden terug over de Afsluitdijk en ik zag de sterren aan de hemel en dat aan Jittie die eens zei: 'Dat Marianne nu als een ster zou schijnen aan de hemel'.

Oh God, we komen straks weer thuis en weer zal het huis leeg zijn, zonder haar. Wat is dit onmenselijk moeilijk, wat kan je dan je kind vreselijk missen, maar haar leven dat zo vrolijk was, dat zij dat moest afbreken, door zo'n beast(en), die het recht nam(en). En dan gaat justitie niet de kant op waar ze deze gasten moeten zoeken, dat is onverteerbaar.

Wat komt er ontzettend veel op je af en wat zal er nog komen. Dit is het ergste wat een ouder kan overkomen.

15 februari

Rennie is vandaag jarig. Ze heeft geen zin in veel visite, maar ik als moeder en haar zussen en Esther en Jittie gaan 's avonds even een kopje koffie drinken. Rennie en ik hebben even in de gang staan huilen. Het is voor haar ook haar eerste verjaardag zonder Marianne. De gedachte van ons was: '36 jaar, dat zal Marianne nooit worden'.

Dezelfde dag kregen we de uitslag van Mieke Huizinga dat ook de tweede groep van het DNA negatief was, de derde groep was ook negatief, maar daar waren ze niet allemaal komen opdagen. Dit zal dan nog wel komen.

Ik denk dat dit DNA is gedaan om de grote groep mensen in Nederland te laten weten wat wel allemaal doen om de dader te pakken. Maar ik denk dat ze nooit met een asielzoeker als dader komen, dat brengt te veel tegenstand en onrust teweeg. En is er wel een andere? Alles wijst toch naar het A.Z.C. en dat hebben ze toch laten liggen? Het is voor ons niet een vermoeden, maar we weten het. Die informatie hebben we wel via andere wegen gekregen.

Er worden in Kollum twee mensen aangesteld door burgemeester en wethouders om te bemiddelen tussen de voor- en tegenstanders van de verplaatsing van het A.Z.C. Ook wij worden benaderd en ze komen hier bij ons praten. Hun stelregel is dat ze onafhankelijk zijn, maar ze willen bewerkstelligen dat de mensen naar elkaar luisteren en weer bij elkaar komen. Het klonk goed, maar door hierover informatie in te winnen, zijn wij tot de conclusie gekomen dat we daaraan niet meer mee doen. Er zat ook hier weer een gemeen addertje onder het gras, waar wij ons niet in kunnen vinden. Er zijn al meerdere groepen op deze manier afgehaakt.

Er is maar één manier om de mensen tot rust te brengen en dat is het A.Z.C. geen verlenging te geven.

Het O.M.? Wij als nabestaanden kunnen er niks mee. De ene week zeggen ze dat de derde sessie DNA negatief is op de vier mannen na en ca. 14 dagen later dan hoor dat via Mieke dat ze 172 mannen hebben opgeroepen. In totaal zijn er 105 negatief en de andere uitslag krijgen we aan het eind van de maand maart. We horen de uitslag op 23 maart op Radio Fryslân.

Een dag later belt Mieke mij over de uitslag. Die hadden we dus al gehoord en met een leugen probeert ze dit recht te breien. Dat ging er bij mij niet in. Waarom moest dit alles toch zo gaan?

Week 11. In de Kollumer Courant lees ik dat het Oranje Comité er voor Koninginnedag 2000 weer alles aan heeft gedaan om weer een feest te organiseren, met een optocht met versierde wagens enz. Na de verbijstering komen de tranen. Hoe is dit mogelijk? Een jaar nadat Marianne in de nacht van Koninginnedag op een afschuwelijke manier om het leven kwam. Dit toont van weinig gevoel.

Ze hadden voor één keer kunnen zeggen – met Simmer 2000 in het voor uitzicht – dit past nu niet, wij verschuiven het naar Simmer 2000. Maar nee, met de gevoelens van familie en vrienden van Marianne wordt geen rekening gehouden.

27-3. Onze woordvoerder Oene en Pieter zijn bezig om op 1 mei een herdenkingsbijeenkomst te organiseren. Er is al veel geregeld. Van burgemeester Eggens krijgen ze alle medewerking. De pers is er inmiddels ook achter gekomen, dus dit komt ook in de krant.

Over de invulling van de avond laten we ons niet uit. Ineke heeft al een persoonlijk stukje op papier. Toen ik dat voor de eerste keer las, heb ik ontzettend gehuild. Lieve Ineke, ook jij hebt het zo moeilijk. Zelf heb ik iets op papier gezet in het Frysk: 't Tinken fan 'n mem. De gedachten waar je altijd mee bezig bent, een gedeelte daarvan tenminste, want anders had het wel een boek kunnen worden.

Lieve Marianne met je stralende lach, wat valt het zwaar om zonder jou verder te moeten. Ik zou nog met je willen ruilen. Je was nog zo jong en verwachtte nog zoveel van het leven en daar had je ook recht op.

Dit verschrikkelijke beest die dit op z'n geweten heeft, kreeg alle kansen van de recherche om weg te komen en zal dus z'n straf wel ontlopen. Het mag toch geen A.Z.C.-er wezen. Alles wijst die kant op, maar ze lieten die kant liggen, ook hier moeten we mee leren omgaan. Ik wou dat ik de kans kreeg dit onmens z'n verdiende loon te geven.

Jan Tabak heeft een Fries gedichten boekje gemaakt over Marianne. 23 maart heeft hij ons het eerste exemplaar aangeboden. Haar lieve gezicht siert de omslag. Het is een goed boekje met gedichten over het vreselijke gebeuren en over hoe de ouders zich moeten voelen. Hij heeft het goed weergegeven. Na een paar dagen waren de eerste 150 exemplaren al uitverkocht. De winst gaat naar het steuncomité.

De herdenkingsdienst op 1 mei was emotioneel zwaar, maar voor ons als familie toch heel goed. Het programma was grotendeels door de familie met Oene en Pieter in elkaar gezet. Veel gedichten, terwijl dominee Elverdinck het weer heel goed deed. Muziek en begeleiding werd verzorgd door Van der Walle uit Veenwouden, terwijl Twarris een paar verzen zong, waarbij 'Wêr bist dô', hun nieuwe cd. Zelfs deze jonge mensen hadden moeite hun emoties in bedwang te houden.

Mieke Huizinga was er van het O.M. met een bloemstuk. Zij had nog zijdelings gevraagd wat ik er van zou denken als Jan Verkaik zou komen. Die man heeft nooit naar ons willen luisteren of begrip op willen brengen. Ook het extra leed wat we van hem er bovenop kregen; ik zal het hem nooit vergeven. Dan hoeft z'n medeleven deze avond ook niet.

Het was een emotionele bijeenkomst en zoals zovele mensen zeiden: Indrukwekkend.

Op 8 september staat er in de Leeuwarder Courant dat ze het DNA van de dader van de moord op Maartje Pieck zullen vergelijken met het DNA spoor op Marianne. Mijn man belt 11 september naar het O.M. met de mededeling dat Mieke hem enige weken eerder al had verteld dat het DNA van Marianne en Maartje was vergeleken en dat het niet overeenkwam.

Mieke Huizinga was niet aanwezig, die was met vakantie en wij wisten weer van niks van ons enige contactpersoon. Deze Mieke zou er voor ons zijn, we konden altijd bij haar terecht en

nu weten we weer niet dat ze er niet eens is.

Mevrouw Gezina van de afdeling Slachtofferzaken zou de vraag van mijn man aan hun doorspelen. Hoe dit nu weer kon, dat Mieke reeds had gezegd dat het DNA niet overeenkwam en dan de berichten in de krant van Oebele Brouwer dat het vergeleken zal worden. Ze zou wel even terugbellen. Na een paar uur belde ze terug, ze snapte er helemaal niets van. Ze zou nu eerst de hoofdofficier vragen en dan de volgende dag terugbellen.

Dat werd niet dinsdags, maar vrijdag. Het antwoord was: 'Het was nog niet vergeleken'. Dus hebben ze weer gelijk. Wij horen niks meer en weten niet waar we met onze vragen heen moeten. Wij, als ouders zijn hier dagelijks mee bezig en ik denk nog steeds: 'Hier mag geen dader bekend gemaakt worden, maar het moet een asielzoeker zijn. Alles wijst die kant op, maar de recherche wil het doen geloven dat het een blanke man moet zijn'.

Daarom ook de laatste aflevering van 'Opsporing Verzocht'. Een wanhoopspoging om alsnog de blik van de asielzoekers af te wenden en hun geloofwaardigheid van hun onderzoek in deze vreselijke moord op ons kind geloofwaardig over te laten komen. De mensen hier in de regio zijn al lang hun vertrouwen in dit onderzoek kwijt. Ze weten ook dat deze moord allang in de doofpot had moeten zitten, dit ter bescherming van het A.Z.C. te Kollum.

Maar waar was onze bescherming, toen er naar de politie is gebeld dat één van 'onze kinderen' is aangerand en bedreigd door een A.Z.C.-er. Daar werd niets mee gedaan. Wij worden niet beschermd.

23-25 september 2000

Een weekend met de familie Terpstra naar de Huttenheugte. Het leek mij wel goed om er weer eens uit te zijn. Maar het is vreselijk tegengevallen. Het is net alsof het gemis van Marianne nog meer op mij afkomt. Genieten! Waarvan? Het lukt niet, ik was zo moe en voelde me niet lekker.

De gedachten spookten mij steeds door het hoofd. Dit zal zij nooit meemaken. Er waren jonge mensen met kleine kinderen, ook dat mag zij niet meemaken. Een volgend moment ben je bezig met dingen die betrekking hebben op het onderzoek. Hans Anker en Peter R. de Vries, je wilt het recht van je kind, maar dat is allemaal zo duister. Je grijpt elke strohalm aan om achter de waarheid te komen.

Wat is er gebeurd? En hoe? Zoals het door de recherche wordt gebracht is niet de waarheid en kan het ook nooit worden. Zij is daar in het weiland neergelegd, het gras stond recht overeind rondom haar lichaam en ook Jan Verkaik heeft gezegd dat er geen worstelsporen waren. We hebben nooit bevestigd gekregen dat haar schoenafdruk in de droge sloot is gevonden. De vraag over haar vingerafdrukken op de fiets is nooit bevestigd. De fiets is niet opgevraagd van het NS-station in Buitenpost.

Dan weet je dat er enkele weken na 1 mei op het A.Z.C. te Kollum een caravan is afgebrand. Ook weer heel dubieus. Volgens Jan Verkaik was de nieuwe eigenaar bezig met een verfblander en toen ging de caravan in brand. Dat is dus weer niet de waarheid. Hij is op een nacht opgebrand tussen ca. 1.30-2.00 uur. Bewijsmateriaal soms vernietigt? Wat is daar gebeurd in de caravan. En waarom zat er deze nacht een bewaker bij de A.Z.C. poort, die net deze nacht inviel voor de anderen en waarom hoefde de brandweer daar niet heen om te blussen? Het is allemaal zo duister als de nacht, maar ik wil weten wat er met mijn kind is gebeurd.

Dit hele onderzoek is één grote leugen en er is niks wat ook maar klopt, daarvoor hebben we teveel informatie binnen gekregen. We kunnen de recherche niet geloven, ik zou graag willen dat het anders zou zijn. Dat het voor ons als ouders gemakkelijker zou wezen. Dit is extra zwaar.

08-10-2000

Ik denk aan de woorden van Jan Verkaik (leider R.B.T.), toen we hem vroegen om de medewerking toe te staan van Peter R. de Vries. Zijn antwoord: 'Wat kunnen die, wat wij niet kunnen?' Dat kan hij dus vanavond met eigen ogen op tv zien.

09-10-2000

Mieke Huizinga van het O.M. belde mij op. Oebele Brouwer en Mieke waren hevig gepikeerd over mijn woorden in de uitzending van Peter R. de Vries. Ik had gezegd dat ik geen vertrouwen in hun had. Dat woord heb ik dus niet gebruikt, wel dat we niks mogen weten en niks van hun horen. Nou dan moet ze de band zelf maar even bekijken. Maar voor hun was dat hetzelfde. Bouke nam nu de telefoon en zei dat het ook de waarheid was en over dat ze hun nu gekrenkt voelen zei hij: 'Nou en, wij hebben ons ook zo vaak door hun gekrenkt gevoeld'. Hij noemde gelijk twee voorbeelden over dat weiland en de manier hoe de drie categorieën DNA onderzoek naar buiten hadden gebracht.

En dat het contact met het O.M. zo goed was, zoals Mieke dat zei, dat voelt voor ons beslist niet zo.

En dat de contacten met H. Anker als tussenpersoon zo goed liepen en hoe moet dat nu?

Mieke laat blijken dat H. Anker voor ons onmisbaar is. Ik heb gezegd: 'Alleen voor de contacten naar het O.M. toe, is een advocaat wel erg duur. Dat kunnen we zelf wel'.

En het besluit dat H. Anker er mee ophoudt, is niet onze keuze. Dit heb ik niet tegen haar gezegd, maar alleen maar gedacht. Het gebeuren, omtrent hoe het besluit van H. Anker tot stand kwam, dat valt nog enigszins te begrijpen, maar de manier waarop dit is gegaan niet.

We voelen ons weer hopeloos in de steek gelaten door een man waar we toch een jaar lang onze ellende mee hebben gedeeld en waar we veel van verwachtten. Dat we geen gelegenheid van hem kregen om ons beider standpunten met elkaar uit te praten dat begrijpen wij niet. Dat was toch wel het minste wat je kon verwachten. Het was over en uit, daar kunnen we het mee doen. Onze hoop is nu en ook al veel langer gevestigd op Peter R. de Vries en zijn advocaat Moszkowicz. We hopen zo intens dat die nu voor ons iets kunnen doen. Ze hebben ook al zoveel voor ons gedaan.

Ik zal nooit vergeten hoeveel mensen ons hebben bijgestaan en ons hebben geholpen om dit onmenselijke verdriet te verwerken. Er zijn veel, heel veel, goede mensen en dit doet ons zo goed. Alleen hadden wij het niet gekund. De andere kant is de recherche, Justitie en het O.M., onmenselijk hard, meedogenloos, dat is wat wij hebben ervaren.

Het vertrouwen in onze politie en rechtssysteem zijn we helemaal kwijt, daarvoor hebben we teveel meegemaakt.

Maaïke Vaatstra-Terpstra

1 oktober 2000, 09.00 uur

Voorafgaand aan de persbijeenkomst van het OM hebben we een gesprek met Ten Kate en Mieke. Hierbij nemen ze de dingen met ons door wat op de persbijeenkomst wordt gebracht. Het is voor ons grotendeel oude koek, alleen dat ze nog 200 DNA willen doen en dat het onderzoek is verlengd met 4 maand, dat is nu voor ons nieuw. We hadden maanden niks belangrijks van hun gehoord, maar P.R. de Vries komt met een programma op tv, 8 oktober. Dus nu moeten ze ook weer wat doen. Ik heb Ten Kate weer gevraagd naar de Irakees en Afghaan en dan nog de asielzoekers die vlak na de moord zijn weggebracht. Hij werd geïrriteerd en zei me dat ik eens moest ophouden over de asielzoekers. Kijk maar naar Kampen, ook dat meisje is vlakbij een AZC gevonden en dat is ook een blanke man. Voor mij het is nog een verdachte, waarom wordt niet bekend, dat het DNA klopt? En onder druk bekennen is toch ook in Putten gebeurd? Ten Kate, er is geen duidelijk DNA van Maartje. Hoe kan Mieke ons dan bellen dat Marianne en Maartje haar DNA niet overeenkwam, dat was nog voordat deze verdachte was opgepakt.

De persbijeenkomst was voor ons nieuw en dat hebben we aan Peter R. overgelaten. Deze stelde heel gerichte vragen aan Oebele Brouwer en ook Jan Verkaik moest het ontgelden, deze wist niet wat te antwoorden. Er was het eerste uur bij Ten Kate ook een vertegenwoordigster van Moszkowicz bij. Het geeft ons weer vertrouwen dat Peter R. met deze advocaat iets kan bereiken om toch het DNA er door te krijgen, de dader moet worden gepakt. Wij willen de waarheid weten in dit netwerk van leugens van de recherche en Wietze en Spencer. Ik heb nog tegen Ten Kate gezegd: wat zei ik u verleden jaar, hier mag geen dader komen. Nu zijn we 1 jaar verder en hij is er nog niet. Jullie zijn alleen maar bezig om voor de Nederlandse bevolking de blik van het AZC en als recherche en justitie nog geloofwaardig over te komen. Zijn antwoord: hij hoopte nog eens mijn ongelijk te bewijzen. Dat hoop ik ook, want dan is er een dader, maar ik denk niet dat het ooit gebeurt. Na de uitzending van Peter R. de Vries belde Mieke maandagsmorgens. O. Brouwer en Mieke waren nogal geïrriteerd over mijn uitspraak bij Peter R. dat ik geen vertrouwen in hun had. Het woord vertrouwen heb ik niet gebruikt, maar wel dat we niks van hun hoorden en niks mogen weten. Nou en, dat is toch ook zo. Oebele Brouwer heeft ons ook niet gespaard, met de manier hoe hij verschillende dingen naar de pers toebracht. Daar is toen wel door ons om gevraagd, maar iets veranderen was er niet bij. Mijn man noemde Mieke met het telefoontje gelijk twee voorbeelden hiervan. Dat is de berichtgeving over de 3 categorieën DNA. Hoe ze dat brachten. De 3^e of 2^e sessie waren mannelijke contacten van Marianne, dat was dus uit de lucht gegrepen en kwam voor ons als ouders verschrikkelijk over. Dan nog dat ze misschien met een het weiland was ingegaan en dacht dat ze niets had te vrezen. We hebben nadrukkelijk gezegd dat dat niet gebeurd was. Dat zou ze nooit doen. Daarvoor kennen we onze dochter te goed. Maar nee, ze wilden naar ons, als ouders, nooit luisteren. In een later stadium, toen ze met een daderprofiel kwamen, was deze suggestie van de baan. Maar voor ons was het kwaad al geschied. Ons kind werd naar voren gebracht op een manier die ze niet verdiende en dat doet ontzettend veel pijn. Ze deinzen nergens voor terug om hun doel te bereiken en dat is de blik af van de asielzoekers. Waarom niet de goede Irakees gepakt en ook de Afghaan. Ze hadden ze DNA af kunnen nemen om ze uit te sluiten. Ze zijn na 1 mei 1999, toen ze plotseling waren verdwenen, hier nog in de omgeving gezien. Dat werd gelijk aan de recherche doorgegeven, maar nee, die kant wilden ze niet op, terwijl alle tips wel naar de asielzoekers wijzen.

27 oktober 2000

Het kort geding van Peter R. de Vries en Moszkowicz heeft plaats in Leeuwarden. Voor ons weer een spanning. We zijn op aanraden van er niet heen geweest. Ik had eigenlijk de kracht ook niet meer en wij hadden ook niets meer toe te voegen. Het vertrouwen dat we hebben in Peter R. en Moszkowicz is groot, dus met de nodige informatie van ons en onze

woordvoerders kunnen ze wel aan de slag. De uitslag komt over 14 dagen. We hopen zo dat het door kan gaan. Een grootschalig DNA-onderzoek, misschien dat er eens duidelijkheid komt. M'n eigen gedachte is dat het OM ook dit afwijst (ze wijzen immers alles af) en dat ze wel weten waar de daders gezocht moeten worden, maar dat hebben ze toch in het rechercheonderzoek laten liggen. En nog: als ik hun voor de derde keer vraag naar de Irakees en Afghaan en de A.Z.C.-ers die kort na 1 mei zijn weggebracht, dan wordt Ten Kate geïrriteerd. Hoe kan ik deze aanwijzingen ooit loslaten als ik hier geen antwoord op krijg. En met het zeker weten hoe dit onderzoek van de recherche is gelopen, alle tips laten ze links liggen, niks mee gedaan, daar wilden ze niks mee doen. Dan zijn we nu anderhalf jaar verder en dan wordt er om een DNA-onderzoek gevraagd, dan willen ze dat niet doen, dan weten wij wel de conclusie te trekken; het waarom-niet. Zondag komt er weer een uitzending van Peter R. Dan wordt er weer aandacht aan besteed. Laten we hopen, dat hij en Moszkowicz het onrecht wat hier gaande is naar boven kunnen halen, laat dat maar eens duidelijk worden.

24 oktober 2000

Ene Ate de Jong van het COS in Friesland is bij ons op bezoek geweest. Dit naar aanleiding van een telefoongesprek tussen Bauke en hem. Nu heeft hij de andere kant waar wij als burgers en ouders mee zitten ook eens kunnen horen. Want dit soort mensen belichten altijd alles van één kant. Want de andere kant kennen ze niet en doen in de meeste gevallen daar ook geen moeite voor. We hebben in goede harmonie met hem meerdere dingen verteld, die hier in de omgeving zo fout zijn als het maar kan. Hij gaf ook toe dat hij verkeerd was geweest om ons wel een bos bloemen te sturen na de demonstratie in Kollum, oktober 1999, maar dat had hij persoonlijk moeten doen. Zo heb ik hem ook gewezen op de ingezonden stukken die de dominees uit Kollum in de media schreven. Zonder ooit eens de moeite te nemen om de familie te bezoeken of proberen daar wat troost te brengen. Dan komt er een stuk in de Kollumer Courant van ds. Kwast. Een dominee die in het verleden veertien jaar in Kollum heeft gestaan. Voor ons een goed stuk, dat is de realiteit, maar daar schreef gelijk een rechercheur uit Kollum tegenin met Bijbelteksten en al. Weer zoiets; de waarheid mag niet geschreven worden, maar deze rechercheur moet toch ook weten hoe dit onderzoek naar de dader is gelopen. Dat hij dan nog het lef heeft om op ds. Kwast z'n schrijven te reageren. Dat is onbeschrijflijk. Of zou het een manier van zelfverdediging zijn? De mensen die enigszins met dit wel en wee van de recherche bezig zijn, die weten wel hoe dit alles is gegaan en ook dat de politie, als het om een asielzoeker gaat, niks wil doen. Dan ben je rechercheur in Kollum en maak je dit alles van dichtbij mee, dan ga je je op deze manier verdedigen, door ds. Kwast op een beledigende manier aan te pakken in de Kollumer Courant, dat is ver onder de maat.

Ate de Jong van het COS schreef ook en nam het ook voor deze rechercheur op, want hij had zelfs dreigbrieven gekregen, zei hij. Zo werkt het wel, wie de bal kaatst, kan hem terug verwachten. Ate de Jong heeft de moeite eindelijk genomen om bij ons op bezoek te komen en de andere kant van de medaille eens te horen. Zover zal het met deze rechercheur niet komen, want ik denk niet dat hij hier bij ons er wat tegenin kan brengen. Dan denk ik aan de woorden van ds. Kwast: 'O, aarde, bedek haar bloed niet'.

Vrijdag 29 oktober 2000

Peter R. en Moszkowicz besteden weer aandacht aan het DNA. Ook Bauke spreekt een paar woorden tot Severein van het OM. Dit is, dat hij verleden jaar tegen ons zei, dat ze alles, maar dan ook alles uit de kast zouden halen om de dader te vinden. Maar nu zijn we anderhalf jaar verder en nog geen dader. Dan vragen we om een grootschalig DNA via Peter R. en dan wil het OM dit niet, dan halen ze dus niet alles uit de kast, of zouden ze wel weten waar ze de dader moeten vinden, maar mocht, hij omdat het om asielzoekers ging, niet voor het daglicht

komen? Maar hoe moet je als ouders hiermee verder leven, te weten dat dit onderzoek naar de daders met eerlijk researchewerk niks te maken heeft. Ze zijn alleen bezig om ten koste van alles de asielzoekers uit beeld te houden en zelf nog geloofwaardig over te komen. Het doet ons goed dat we nu hulp hebben van Peter R. en Moszkowicz. Als zij nu het grootschalig DNA er door kunnen krijgen, dan komt er vast meer duidelijkheid. En wie weet, als ze alles meenemen wat er op 1 mei 1999 woonde in deze regio en te gast was, dan kan de dader toch worden gepakt. Wij als ouders en familie willen weten wat er precies gebeurd is en hoe het is gelopen, want het verhaal zoals het gebracht wordt klopt niet en is niet de waarheid. Ze zou er nooit voor kiezen om alleen verder te fietsen. Ze had het nooit gedurfd. Er zijn andere dingen gebeurd en die mogen van de recherche of Dick Sletering niet gezegd worden. Dit ter bescherming van de asielzoekers en van Spencer en Wietze. Zijn deze jongens misschien ook met de dood bedreigd, als ze iets zouden loslaten? Wat voor figuren zaten daar in Kollum in het A.Z.C. In elk geval wel 130 jonge mannelijke asielzoekers in de leeftijd van 18 tot 30 jaar. O God, waren deze mensen maar weggebleven. Dan had ons kind vast nog geleefd.

Het weer is donker en triest, zo voel ik me ook. Gisteren ben ik nog op het kerkhof geweest. Het besef dat daar je vrolijke, levenslustige dochter ligt is niet te aanvaarden en de gedachte wat moet ze hebben doorstaan. De angst, de pijn. Heeft ze nog om ons geroepen in haar doodsangst. Deze gedachten spelen vaak door mijn hoofd. Daar kun je echt gek van worden. Maar ik word niet gek. Ik doe de dingen die moeten worden gedaan en m'n gedachten tolleren wel door. Hoe is het mogelijk dat een ouder dit kan doorstaan. Ik had nooit voor mogelijk gehouden. Als ik nu voor ons slaapkamerraam sta en kijk naar het kerkhof, dan denk ik: nog even, als de bomen helemaal kaal zijn, dan kan ik haar graf vast wel zien liggen. Het gevoel van pijn en heimwee trekt door je heen en ik denk dan, waarom moet ik verder leven. Het antwoord weet je wel, voor m'n man en de andere kinderen. Maar het is zo zwaar. Ik ben zo moe en ik mis haar zo. Allemaal, ook de kinderen. Het zal nooit meer worden zoals het was. Deze woorden zei Ineke gisteravond nog tegen me. Johan en Gryte komen langs en vertellen ons dat ze in ondertrouw gaan en van plan zijn om in februari 2001 te trouwen. Dit komt voor ons allen vrij onverwacht en we feliciteren hun en proberen blij voor hun te zijn. Een flink meisje; volgens ons allen een juiste keuze. We vragen hun wat ze van plan zijn op de huwelijksdag. Gryte vertelt: alles zoals het hoort, met 's avonds een feest. Ja, het leven gaat verder en Johan en Gryte hebben het recht om hiervoor te kiezen. Gryte heeft Marianne ook niet gekend. Het zal een moeilijke dag worden voor ons allen. Ook Johan hield zoveel van z'n kleine zus en zal het vast deze dag ook moeilijk hebben. Felicitaties zullen we in ontvangst moeten nemen.

Hoe kom je hier door en red ik dat wel? Ook deze dag zal ik proberen me positief op te stellen. Het zal vast lukken. Het gemeentehuis in Kollum, daar gaat het naartoe. De Keningswei, moeten we daar ook nog langs rijden? Dat is iets, dat lijkt me nu nog niet te doen. Het had voor ons allen beter in een andere gemeente gekund. De confrontatie met Kollum en de Keningswei, waar Marianne haar einde vond, kunnen we die deze dag wel aan. Ik ben er nooit meer geweest. Of moet ik toch proberen de plaats waar ze gevonden is eens te bezoeken. Lammie Luten deed dat ook. Misschien moet ik dat ook nog eens doen.

30 oktober 2000

Opsporing verzocht komt op de televisie. Tot m'n verbazing besteden ze weer aandacht aan de moord op Maartje Pieck. Deze is toch voor hun opgelost. Of moeten ze daar ook weer een poging doen om het weer geloofwaardig te maken. Zou dit naar aanleiding van m'n woorden met Ten Kate zijn? Want waar blijft de uitslag van het DNA. Dat klopt vast niet, anders was het wel bekendgemaakt. Moet daar in Kampen ook alles worden gedaan om de blik af te

wenden en de mensen ook tot bedaren te brengen?

2 november 2000

Onverwacht staat hier een mevrouw voor de deur. Ze had ons wat te vertellen en liep er al een jaar mee om, maar durfde nooit naar ons toe, maar nu was ze er met een vriendin. Haar zoon had een verklaring bij de recherche afgelegd, kort na 1 mei 1999. Hij en zijn vriendin waren ook in de Paradiso in Kollum geweest en waren omstreeks dezelfde tijd als Spencer en Wietze met Marianne ook vertrokken uit de Paradiso. Ze fietsten ook op het fietspadje naar Buitenpost toe. Na de tennisbanen hadden ze Spencer en Wietze gezien die bij een fiets bezig waren of iets dergelijks. Hij had Spencer nog gegroet, want hij kende Spencer wel, maar daar was Marianne al niet meer bij. Dit alles is bij de recherche verklaard. De beschrijving van de kleding die Spencer aan had klopte, zei de recherche. Maar tot z'n verbazing werd het verhaal via Opsporing Verzocht alle keren anders gebracht dan de werkelijkheid was. Hij en z'n vriendin hadden toch een verklaring afgelegd en waarom werd nu het verhaal anders gebracht. Met dit kwam nu de moeder van Ferdi Brouwer bij ons. Dit bevestigt enigszins ons denken, wat er vaak hebben gezegd. Het verhaal van Spencer en Wietze klopt niet en is niet de waarheid. Het verklaart ook waarom Spencer de volgende morgen in het Paradyske zocht en z'n verklaringen tegenover Afie en ons nooit dezelfde waren. Een leugen kun je niet 3 keer gelijk vertellen, maar de waarheid wel. En het verhaal van hem en Wietze in de shoarmazaak in Buitenport klopt ook niet helemaal. Ze verklaarden dat ze daar met z'n tweeën waren geweest, maar Wietze was daar niet meer bij. Zo zijn er meer tegenstrijdige verhalen die deze twee jongens hebben opgehangen naar Afie maar ook naar ons toe. Ik heb vaak gezegd: richting Spencer en Wietze en richting asielzoekers, maar daar mag de recherche toch niet heen. Werd daarom het verhaal nu zo gebracht? Laten we toch hopen dat deze puzzelstukjes nog eens op de goede plaats vallen. Met medewerking van Peter R. de Vries gaat het vast lukken. Daar is onze hoop nu op gevestigd. Wij willen de waarheid weten. Deze krijgen we niet via de recherche of justitie. Dat is ons allang duidelijk. Er zijn andere belangen die voor hun zwaarder wegen. Daar past niet het pakken van de daders bij, als die uit deze belangenhoek moeten komen. Een boer weet te vertellen dat in het Paradyske 's nachts vele groepjes asielzoekers rondhangen op vele plaatsen in groepjes van 4 à 6 man. Deze boer moest 's nachts op z'n land wezen en kwam zo tot deze ontdekking. Als de mensen die van de recherche een spreekverbod kregen opgelegd nu eens begonnen, dan zou er veel meer duidelijkheid komen, zoals Age Bruning, de directrice van het A.C.Z.; al deze mensen die enigszins verbonden zijn met het A.Z.C., willen niet meer praten uit eigenbelang of een zekere angst. Zo ook een vakantiehulp die bij taxibedrijf in Kollum tijdelijk werkte. Hij verklaarde, dat er na de moord, verscheidene asielzoekers zijn overgeplaatst naar andere centra's. Maar toen de baas terugkwam van vakantie was dit gelijk gebeurd. Er mocht niks meer worden gezegd. Elk taxiritje brengt toch geld in het laatje. En dan werkt zo iemand aan de doofpot daar in Kollum mee. Zo gaat het met zoveel dingen. Je kunt het niet begrijpen dat ze dan niet meer meewerken om deze verschrikkelijke moord mee helpen op te lossen. Naast al deze ellende zijn er ook goede dingen die op ons afkomen. Zo kwam één van onze woordvoerders onverwacht met een nieuwe video langs. Dit is door deze twee, Oene en Pieter geregeld. Nu kunnen we zelf de videofilm van de herdenkingsdienst in onze eigen kamer bekijken, op het tijdstip waarop wij dat willen. Daar zijn we heel blij mee en hun zeer dankbaar. Dan denk ik aan Marianne dat ze ook graag een video wilde, dan kon ze eens een filmpje huren. Dat leek haar fijn. Maar we hadden niet de middelen om deze dingen te kopen en voor ons was dat toen niet rechte noodzaak. En nu staat hij er wel, om haar herdenkingsdienst te bekijken en ook de videofilm van Peter R. over de rechtszaak met Moszkowicz over het grootschalige DNA. De uitslag over het doorgaan van dit DNA zal a.s. vrijdag bekend worden. Na alle tegenwerking verwacht ik hier niet de goede uitslag van.

Oene en Pieter, onze woordvoerders, die vanaf het begin ons hebben bijgestaan met raad en daad. We zijn nu anderhalf jaar verder en ze gaan met dezelfde energie en wilskracht door. Wat is dit uniek, voor ons een bewijs dat er zulke goede mensen bestaan. Want in deze ellende en de tegenwerking die je als ouders krijgt, als je vecht voor het recht, waar wij als ouders toch recht op hebben. We waren in al deze ellende zonder hun ten ondergegaan. Hoe kunnen we hun daar ooit genoeg voor bedanken. Ook de vrouwen en kinderen moeten hun man en vader zo vaak missen als ze voor ons bezig zijn. Ook zij moeten dit alles maar opbrengen. Ook daaraan denk ik vaak, wat een gouden gezinnen moeten dit zijn. Dit alles bewijst voor ons dat we het vertrouwen in de mensen niet hebben verloren, maar alleen in justitie. En terecht, wat we daar in deze anderhalf jaar tijd hebben meegemaakt wens ik m'n ergste vijand niet toe, alhoewel bij mijn weten, heb ik die niet eens.

7 november 2000

J. Kloosterman kwam ook weer met nieuwe informatie via een bewaker van de Marwei gevangenis in Leeuwarden, deze bewaker hoorde van een telefoongesprek van een gedetineerde Irakees dat hij wel kon zeggen wie de moordenaar van Marianne was. Z'n vrouw of vriendin had hem per telefoon aangeraden dit niet te doen, want hij zou aan z'n eigen sores genoeg hebben. Dit is bij de directie van de Marwei terechtgekomen en deze moesten Justitie hebben ingelicht. Nu zouden ze tot de slotsom zijn gekomen om hier niks mee te doen, want dan zou er wel eens oorlog kunnen komen, aldus het verhaal zoals het bij ons is gebracht. De naam van deze bewaker is bekend, maar hij mag vanuit z'n werk dit niet naar buiten brengen. Het zou hem z'n baan kunnen kosten. Dan denk je; is iemands baan belangrijker dan het oplossen van deze moord? Deze Irakees zat sinds 3 à 4 weken in de Marwei. Als je als ouder dan deze dingen allemaal te horen krijgt dan denk je: het is nu toch niet meer mogelijk dat deze moord op onze dochter de doofpot ingaat.

7 november 2000

In het programma Breedbyld van TV Fryslân van Eelke Lok zijn deze keer te gast Peter R., Bauke en Oene. Hierin worden dingen besproken over het DNA en ook over het opsporingsbeleid. Bauke zegt duidelijk dat de recherche linksaf hadden moeten gaan, maar ze gingen rechts.

Eelke Lok vroeg hem of de mijlpijl niet eens bereikt was, met te vechten. Bauke antwoordde: 'Nee, ik ga door tot het bittere einde, dat ben ik aan m'n dochter verplicht'. Daar denk ik net zo over. Elke ouder zou het zo doen. Als ze wisten dat het recht z'n beloop niet mag krijgen, dat andere belangen zwaarder wegen, dan het oplossen van deze moord op ons kind. Verleden jaar zei iemand tegen mij: je moet alles opschrijven, want als je een jaar verder bent, dan ben je veel dingen vergeten misschien. Dat heb ik dus gedaan en daar ben ik nu blij mee. Wie weet wat we er nog eens mee kunnen doen. Veel uitspraken hebben ons diep gekrenkt en vele dingen van de recherche staan in m'n geheugen gegrift en die gaan niet zomaar weg, ze achtervolgen je elke dag en elk uur. Hoe is het mogelijk dat deze mensen het op deze manier kunnen doen. Ze zijn zelf toch ook vader en hebben een gezin. Hun geweten moet toch eens beginnen te knagen. En dat gaat zondags ook nog naar de kerk. Dit druist toch regelrecht tegen eerlijkheid en oprechtheid in. Of ben ik maar een domme moeder die haar kinderen met zorg en normen en waarden heb grootgebracht en niet wist dat mensen van justitie, OM, etc. de macht hebben en gebruiken zoals het hun uitkomt. Dan denk ik aan de woorden van Meindert Tjoelker z'n vader. Deze had hij gezegd tegen Mieke Huizinga van het OM. 'Wiens brood men eet, diens woord men spreekt'. Wel toepasselijk, ik denk er nu net zo over. Het is meedogenloos en onmenselijk hard hoe dit spel hier wordt gespeeld. Hiertussen moeten wij als familie en nabestaanden ons proberen staande te houden. Ons verdriet proberen te verwerken. Het gemis van onze vrolijke levenslustige dochter. Hoe moeten we dat doen, als je

daarnaast ook nog eens moet vechten voor het recht. We hebben gelukkig hulp, anders weet ik niet hoe het was gelopen. Je grijpt je vast aan de mensen in de hoop dat alles toch eens boven tafel komt. Die hoop heb je en dat geeft je kracht om door te gaan, met de wetenschap dat er mensen zijn die je helpen en naast je staan en ook hetzelfde doel hebben. Deze moord moet worden opgelost en mag niet in de Kollumer doofpot belanden. Voor mijn gevoel zit daar al teveel in. Ik denk aan het boek wat Peter R. de Vries schreef met als titel: 'Een moord kost meer mensenlevens'. Zo is het ook. Je moet door. Je hebt geen keuzen. Als ik naar mijn kinderen kijk, de gezichten, eens zo vrolijk, zo opgewekt en levenslustig. Dat is allemaal weg, ze worstelen elke dag met het verschrikkelijke gebeuren rond de moord op hun zus. Het zal nooit meer hetzelfde zijn. Er komt een bloemstuk van familie De Haan met een kaartje erbij van 'sterkte'. Dat zal voor morgen bedoeld zijn. De dag dat de uitslag komt van wel of niet grootschalig DNA. Zoiets doet ons goed. De wetenschap dat je niet alleen staat.

9 november 2000

Mieke belt me op. Bauke z'n vraag, die bij het OM ligt, zou hij binnen een week antwoord op krijgen. Deze vraag was naar aanleiding van de papieren die we teruggestuurd kregen van H. Anker. Het verloop van het onderzoek; daarin stond dat er op of nabij de Keningswei en tunneltje geen enkele asielzoeker was waargenomen, dus voor hun geen reden om het A.Z.C. mee te nemen in het onderzoek. Dat is dus een grove leugen. Twee donkere typen in de berm weggedoken. Dit heeft Severein ons bevestigd. Dan nog de Afghaan die ook met een noodgang door dit tunneltje fietste. Daar zijn ook getuigen van. Deze vraag over de twee donkere mannen ligt nu bij het OM. Het zal me benieuwen welk antwoord ze nu weer ophangen...

10 november 2000

De DNA-uitslag is voor ons negatief. Je zou toch denken dat ze er na het betoog van Moszkowicz er niet meer onderuit kunnen. Dit bevestigt voor mij, dat ze wel weten waar ze de daders hadden moeten zoeken en dan heeft zo'n groot DNA-onderzoek geen zin. Dit wordt nu door Moszkowicz verder aangevochten.

12 november 2000

We zijn met twee van onze kinderen onderweg naar Hilversum. Er worden weer opnames gemaakt van Peter R. Onderweg krijgen we telefoon van Wilma. Er is een jongetje geboren. Een kleine Syds genoemd. Naar Willem z'n vader. Na drie meisjes nu een jongetje. Alles is goed. We feliciteren haar en beloven op de avond even langs te komen. Het eerste kleinkind die Marianne nooit zal zien. Voor ons is dit kindje weer een lichtpuntje in deze donkere tunnel waar we allemaal inzitten. 's Avonds zijn we naar Willem en Wilma geweest om de kleine Syds te bewonderen. Klein en lief en Wilma was zo trots op hun kindje in de armen. Een echt moedertje. We houden ons allemaal flink en proberen gewoon te doen en dat lukt aardig. Half tien zitten m'n man en ik thuis in spanning weer te wachten op de uitzending van Peter R. Ik ben blij dat nu toch de leugens van Spencer en Wietze, samen met die van de recherche, via dit programma duidelijk in beeld worden gebracht. Daar zijn we de mensen, die met de verklaring kwamen, dankbaar voor. Dat ze deze dingen niet alleen naar de recherche toe, maar na zo'n lange tijd ook via de goede wegen naar buiten brachten. Het begin is er. Dit puzzelstukje valt op de plaats van de grote puzzel waar we mee bezig zijn. Het verklaart ook waarom Spencer in het Paradyske zocht naar Marianne. Daar was ze toch niet langs gefietst, als hun verhaal zoals het is gebracht had geklopt? Waarom zocht hij dan een andere richting op? Waarom konden ze nooit hetzelfde verhaal vertellen bij ons. Gewoon, omdat het de waarheid niet was. En waarom wordt de familie Sletering beschermd en bijgestaan door de recherche? Daar is dus een goede reden voor.

16 november

De fax van Severein komt binnen. Een ontkennend antwoord. We hadden dit wel verwacht. Getuigen hebben we genoeg, dat hij het wel heeft bevestigd van die 2 donkere typen. Maar zij hebben de macht en die wordt gebruikt. En weer krijgen we een leugen voorgeschoteld.

17 november

De rechtszaak dient van het hoger beroep van de WOB-procedure. Ineke en Rennie gaan met ons mee. Mevrouw Ruys is er als advocate van ons. Een lang betoog van beide kanten, waarvan je als gewoon burger het meeste niet weet, wat die dure woorden allemaal betekenen. De uitspraak komt over +/- 3 weken en ik stel me er niets van voor.

18 november

Er komt hier een meneer. Deze schrijft boeken over het onrecht, politiek getinte onderzoeken e.d. Ik vraag hem wat hij van het onderzoek naar de dader denkt. Hij denkt er net zo over als wij. De belangen wegen zwaarder dan de moord oplossen. Dit bevestigt voor mij dat het niet alleen ons denken is, maar velen met ons denken er net zo over en zeggen dat dan ook. Ik zit het programma 'Get the picture' te zien, één van de programma's waar ik nog belangstelling voor kan opbrengen. Tot mijn verbazing wordt er een vraag gesteld waar Marianne Vaatstra in wordt genoemd. De vraag is de 'V' van iemand die een grootschalig DNA aanspant tegen de staat in de zaak Marianne Vaatstra. Het antwoord kwam: dat was Peter R. de Vries. Dan denk je, hoe is dit mogelijk. Mogen ze in zo'n quiz zomaar de naam van je vermoorde dochter gebruiken. Dit willen we niet. Maar ook dat moet je maar aanvaarden en over je heen laten komen. Ik zou naar het kerkhof gaan om de planten en bloemen te verzorgen, maar het begint te regenen. Net weer een huilbui gehad, waar ik dan weer hoofdpijn van over houd. Je hebt van die dagen dat je wel alles kapot zou willen slaan. Van de onmacht die je voelt, in ons kapotte leven. Soms sta ik voor het raam en dan denk ik; het zou mogelijk moeten zijn dat Marianne weer thuis kwam fietsen. Haar stralende lach en de hand die dan omhoog kwam als ze me dan zag staan. Maar dat zal nooit weer gebeuren. 'Vermoord'. Ik zou de tijd terug willen draaien, de eerste keer naar Kollum uitgaan. Ik zou het verbieden. Als ik toen wist wat we nu weten... Maar de burgers mochten hier niks van weten. De gevaren die er zijn onder deze vele culturen. Stil, stil over alles wat deze mensen aangaat. Dat we niets wisten, dus ons kind ook niet konden waarschuwen, dat is wat ik een heleboel mensen kwalijk neem, die hierbij zijn betrokken. Het waren toch altijd die arme asielzoekers die al zoveel hadden meegemaakt. Onzin! Economische gelukzoekers! Het merendeel jonge mannen, die de misdaad hier welig laten tierden. Ze moesten eens weten wat zij nu moeten doormaken. Een lange donkere tunnel waaruit niet te ontsnappen valt. Freddie heeft Marianne in huis niet meegemaakt. Hij was toen al getrouwd. Te jong. Het huwelijk ging ook mis. Hij kwam naar voren als een sterke man na 1 mei 1999. Alles werd door hem geregeld en dat deed hij voortreffelijk. Geheimzinnige en hele rare telefoontjes kreeg hij thuis, ook wel 's nachts. Dat was beangstigend, maar hij en z'n vriendin hebben zich er goed doorgeslagen, ondanks zijn grote verdriet. De dingen doen, die gedaan moeten worden, dat moet je dan wel kunnen. Rennie, de ellende is van je gezicht af te lezen. Dat denk ik zo vaak. Ze heeft het zo vreselijk moeilijk maar probeert toch door te gaan. Weer aandacht besteden aan haar tantezeggettjes. Rennie betekent zoveel voor hen. Dat extra beetje aandacht kunnen ze bij tante Rennie vinden. Zo was het ook met Marianne toen ze nog kind was. Ik zou haar ook zo graag helpen en bijstaan maar weet vaak niet hoe. De kracht ontbreekt dan ook. Ineke maak ik het meeste mee, omdat ze dichtbij woont. Ze laat haar emoties weinig los, maar ik weet hoe moeilijk zij het heeft. Ze kan zich niet concentreren en vergeet dingen. Dat heeft er alles mee te maken. De angst die ze heeft voor haar twee kinderen. Daar moet niets mee gebeuren. En toch zal zij

haar kinderen eens moeten laten gaan. Dat zal zwaar voor haar worden. Wat zou ik graag willen dat ook onze kinderen deze ellende bespaard was gebleven.

Wilma, net weer moeder geworden van haar vierde kind. Liefdevol zit ze met de kleine in haar armen. Ook deze vreugdebolle gebeurtenis wordt overschaduwd en zo zal alles wat komt met deze schaduw gepaard gaan. Ik weet ook dat deze dochter het heel moeilijk heeft met het verlies van haar zus. Ook zij moet door voor haar man en kinderen. Proberen zonder teveel emoties haar kinderen te begeleiden en groot te brengen. Het is ook voor haar een zware weg. Met haar eerste drie kinderen was Marianne er ook bij en nu met haar zoontje niet. Wat zal dat een pijn geven. De herdenkingsdienst van 1 mei jl. sloot zij af met een gebed. Ze vroeg of haar ouders de kracht en steun mochten krijgen op deze zware weg. Deze dingen vergeet je nooit weer. Het geloof in God, ook daar worstelt ze mee. En vooral het gebed. Vergeef ons onze schuldenaren. Dat is iets dat zullen we nooit kunnen.

Johan. Vanaf 1 mei 1999 heeft hij zich naar ons toe voor veel dingen afgesloten. Als de recherche hier kwam, 1 keer per week, was hij er meestal wel bij, maar zei dan weinig. De woorden die hij wel zei, waren dan ook typerend hoe hij over dit onderzoek van de recherche dacht ('Als deze amateurs deze moord moeten oplossen, vergeet het maar'). Dit was nog in de periode dat wij nog wel vertrouwen in de recherche hadden. Begin augustus 1999 was dat vertrouwen in hun onderzoek voor ons ook weg en dat heb ik Jan Verkaik dan ook duidelijk gemaakt. Elke week werd er gezegd dat we vooral vertrouwen in hun moesten houden, want ze hadden het beste researcheteam dat er was. De contacten naar ons toe werden door hun verbroken. Jan Verkaik heeft Johan nog geprobeerd te bepraten, zodat hij toch wel vertrouwen in hun moest houden. Zijn antwoord was tegen Verkaik: 'Vertrouwen moet je verdienen en dat heb ik van jullie nog niet gezien'. Johan heeft het meeste met Marianne opgetrokken en woonde ook het langst met haar bij ons thuis. Ze gingen wel met haar naar de bar. Ook gingen ze wel met z'n beiden trimmen. Ook deze zoon worstelt met z'n gemis en pijn van z'n jonge zusje.

27 november

Er komt een kennis van ons en vertelt dat hij dingen gehoord heeft over de Afghaan, Mohammed Akbari. Dit werd door deze kennis nagetrokken. Deze Afghaan is 6 mei 1999 bij het assurantie kantoor van Nicolai in Augustinusga geweest. Hij was nogal zenuwachtig toen hij bemerkte dat één van de medewerkers belde met de politie over een gestolen brommer. Hij moest een nieuw verzekeringsbewijs met groene kaart voor de brommer die hij bij zich had. Hij gaf een naam en adres op van een persoon uit Groningen welke niet klopte met z'n oude papieren. Hij zou dan 41 jaar moeten wezen. Dat vonden deze medewerkers vreemd, want zo oud leek hij niet. Zijn pasfoto werd op deze nieuwe papieren gezet. Hij zei dat hij nog naar Den Haag moest naar zijn moeder en naar Leeuwarden naar de zorgverzekering. Nu had hij dus een nieuwe identiteit. Z'n oude papieren moest hij terug hebben en verscheurde deze gelijk en stak deze in z'n zak. In augustus, toen de foto's van Peter R. de Vries op tv verschenen, herkenden deze dames van Nicolai de foto van deze Afghaan die bij hun geweest was. Ze belden nu naar de recherche. Na +/- 4 weken kwamen 2 rechercheurs, B. van der Heide en Jan Woelinga. Ze hadden een foto van deze Afghaan bij zich. Die werd gelijk herkend door deze 2 dames. Ze vroegen nog of ze ook meer foto's moesten zien, maar dat was niet nodig. Voor hun was het 100% deze Afghaan geweest. De rechercheurs zeiden: 'We weten niet of we hier wat mee kunnen doen'. En dan zeggen ze bij het OM tegen ons, dat deze Afghaan voor hun van geen belang is. Dat kun je toch niet geloven. En dat we ook weten dat deze Afghaan ten tijde van het misdrijf met een noodgang door het tunneltje fietste. Ook deze verklaring is door ons nagetrokken en berust op waarheid.

Op 6 mei 1999 gaan 2 bussen met mensen van het A.Z.C. uit Kollum een dagje naar Amsterdam. Dat was op de dag dat Marianne werd begraven. Dit vertelde Hamma Abema uit

Smal. Opeinde. Hij was chauffeur op één van de twee bussen. Voor de terugreis naar Kollum werden de mensen weer geteld en ontbraken er 2 personen, maar de leiding vond dat dit gewoon was. Dan bleven ze misschien wel bij familie of iets dergelijks. Ook dit bewijst weer dat de A.Z.C.-ers alle medewerking kregen om weg te komen. Het is te gek voor woorden, dat na zo'n verschrikkelijke moord op ons kind, deze kansen er waren om weg te komen, zonder dat er onderzoek is geweest naar dit A.Z.C. toe. Ook kwam er weer een meneer uit Buitenpost, die vertelde dat hij de Irakees Alie Hasan van gezicht kende. Dat we niet moesten denken dat die Irakees in Turkije dezelfde man was. Dat weten we dus ook wel. Ik heb tot drie keer toe aan het OM gevraagd. Haal de getuigen erbij met de foto's van SBS, dan kunnen deze getuigen bevestigen welk toneelspel jullie daar hebben opgevoerd. Maar we krijgen hierop weer geen antwoord. Deze Abema was ook eens met deze A.C.Z.-ers een dag naar Keulen geweest. Ze waren niet te handhaven en begonnen zelfs vuur te stoken tegen de bus, omdat de chauffeur niet onmiddellijk kon vertrekken toen hun dat wilden. Deze man heeft tegen z'n baas gezegd: 'Ik rijd nooit weer met asielzoekers'. Het bewijst voor ons wel wat voor mensen daar in Kollum zaten en nog zitten.

5 december

We lezen in de Telegraaf dat er weer een meisje is vermoord in Hengelo. 19 jaar. Doodgestoken door een Afghaan. Weer een gezin in die onmetelijke diepe put gestort. Waar gaat dit toch heen in ons land met al die asielzoekers. Het zoveelste slachtoffer en wie zal de volgende zijn? Het gaat maar door. Ook deze ouders en haar familie moeten, door het verlies van hun dochter en zuster, nu meemaken wat wij meemaken. Ook deze moord had voorkomen kunnen worden, zo schrijft de Telegraaf d.d. 6 december 2000. En dat is zo bitter voor ons als ouders, om dan te horen dat er wel signalen waren, maar er niks mee gedaan is.

6 december

Na de laatste uitzending van Peter R. met de verklaring van Ferdi Brouwer hebben we van het OM niks meer gehoord. Op 4 december is Bauke naar de recherche in Burgum gegaan en heeft daar met 2 rechercheurs gesproken. Ze hadden nog een paar heel interessante personen om na te trekken. Daar hebben we zo onze eigen gedachten over. Ze moeten toch wat zeggen. Laten ze maar de verdachte asielzoekers opsporen en ook de mensen die ten tijde van 1 mei 1999 daar zaten. Doen ze dat niet, dan kunnen ze wel ophouden. Deze moord mocht toch niet worden opgelost. Waarom hoor je nu via via dat een hoofdofficier van het OM gezegd heeft dat er grote fouten zijn gemaakt in dit onderzoek. En ook een rechercheur Damstra gebruikte deze woorden tegen een kennis van hem. Elke rechercheur die bij deze zaak was betrokken heeft dit vanaf de eerste dag moeten weten, vanaf de eerste dag dat dit onderzoek gaande is. Dat de leider Jan Verkaik en A. Contact niet bezig waren om de daders te pakken, maar dat ze alles in het werk hebben gesteld om de blik van het A.Z.C. af te krijgen. Alles wat die kant opwees, hebben ze bewust laten liggen en volgen deze rechercheurs dan blindelings hun leider Verkaik, die van dit onderzoek een chaos heeft gemaakt. Hij dacht deze moord binnen één jaar in de doofpot te hebben, maar dat viel hem dus tegen. We zijn nu anderhalf jaar verder en worstelen als ouders en familie ook nog eens met dit onrecht. De leugens die allemaal te horen krijgen van het OM. Ze zwijgen nu in alle talen. We horen niks meer. Wat zouden ze ons ook moeten vertellen.

8 december

Uitslag hoger beroep WOB-procedure niet ontvankelijk verklaard. Hans Anker heeft het volgens het OM te laat ingediend. In januari zou Hans Anker al bezig zijn om sommige dossiers open te krijgen. Nu zijn we december en weer ging het zogenaamd verkeerd. Ook dit lukt niet. Ze hebben teveel te verbergen.

13 december

Mieke belde. Ze hadden weer 53 personen gevraagd voor DNA. Ze wilden allemaal meewerken. Volgende week verwachten ze de eerste uitslagen hiervan.

Ook met Jan Verkaik gebeld over Marianne haar kleren die nog in Rijswijk zijn. We willen ze terug. Het is ons eigendom en wij willen als ouders zelf beslissen wat er mee gebeurt. Het antwoord van Verkaik was dat hij dit ons niet kon beloven, want 'waar gewerkt wordt, worden fouten gemaakt en misschien zijn ze te zijner tijd wel weg'. Nou, dan weet je het wel. Ook daar hoeven we niet op te rekenen. Hij geeft nu toch wel enigszins toe dat er fouten in dit onderzoek zijn gemaakt. Hij kan ook niet anders, want één van z'n eigen rechercheurs komt er al mee naar buiten en ook bij het OM werd het gezegd. Deze tactiek zou ook bij het spel dat wordt gespeeld kunnen passen.

De decembermaand is voor ons allen zo moeilijk. We krijgen de eerste kerstkaart binnen. Liefde en geluk wordt ons toegewenst. Hoe bedenk je zoiets. Ons geluk ligt op het kerkhof. Je weet vaak niet hoe je de dagen moet doorkomen. Je mist haar zo erg. Afie komt elke week en vertelde me dat ze vaak van Marianne droomde. Zo jong en dan al zoveel moeten meemaken. Ik durf niet zo goed met haar over Marianne te praten, want dan kan ik me niet goed houden en dat wil je graag voorkomen. Daarom praat ik meestal met haar over andere dingen. Dezelfde nacht droomde ik ook over Marianne en zag haar lachende gezicht voor me. Het deed me goed. Maar je wordt wakker en de realiteit is er weer. Kerst, oud en nieuw, was het maar voorbij. Kon ik deze dagen maar slapend doorbrengen, nergens aan hoeven denken, maar zo werkt het nu eenmaal niet, je moet door. Het is een donkere tunnel waar je doorheen moet en daar valt niet aan te ontsnappen. Maar ik weet ook niet hoever ik ben in deze tunnel, het lijkt me nog het begin.

Kerst 2000

Oene en Pieter zijn hier nog geweest, wat voor ons weer vertrouwd overkwam. Goede gesprekken gehad. Weer wat hoop dat we straks nog wat kunnen doen om toch meer zekerheid te krijgen hoe de dingen zijn gelopen.

Kerstkaarten krijgen we van familie en kennissen. Bijna allemaal met 'goede kerstdagen' en 'gelukkig nieuwjaar'. Het past niet bij ons, ons geluk ligt op het kerkhof. Het zijn zware dagen die je door moet en ik bezoek Marianne haar graf. Bloemen zijn er gebracht. Een lichtje brandt. Ik zet er nog een paar lichtjes bij. In de kerk werd op dat moment kerst gevierd met de kinderen en bedenk dat we daar ook wel zijn geweest toen Marianne nog kind was. Zo breng ik alles in verband met haar. Ben je even in de stad, dan denk ik van de kleren die je ziet; wat zou ze dat mooi gevonden hebben. Winkelen en iets leuks kopen. Ze kon dan altijd zo enthousiast en blij zijn. Als ik eten kook dan moet je denken: zou ze dit wel lekker hebben gevonden en zo gaat het met alles. Deze gedachten zijn niet te stoppen.

De eerste zondag van de kerst moet kleine Syds naar het Ziekenhuis. Een virus zegt de kinderarts. Hij heeft het benauwd en krijgt nu zuurstof. Waarom moeten we deze spanning er ook nog bij. Ik denk aan Wilma en Willem, die nu de nacht moeten doorbrengen zonder hun zoontje thuis. Het lijkt eerst niet beter te gaan, maar gisteravond was het wat beter en heeft hij z'n flesje met Wilma zelf weer leeggedronken. Wilma zegt tegen me: 'Mem moet er niet over inzitten. Hij is nu in het ziekenhuis op de goede plaats en ze zorgen goed voor hem'. Dat zegt ze om mij gerust te stellen. Het zal haar al menige traan hebben gekost. Het gaat nu om haar kind. Laat het toch goed komen.

Siekina is hier geweest. Na maanden van ziek zijn maakte ze weer een afspraak. Ze zou nu eens een gesprek hebben met Mieke van het OM en haar voorleggen waar wij als ouders zo verschrikkelijk mee zitten. De leugens, het ontkennen van vele dingen die door justitie worden gedaan, wanneer krijgen we daar eens antwoord op. Ik noemde nog de verklaring van Ferdi Brouwer. Waarom zijn Spencer en Wietze daar niet mee geconfronteerd. Als Siekina nu

eens deze vragen aan Mieke voorlegt, zouden we dan geen antwoord kunnen krijgen. Hoe moeten deze twee jongens hier verder mee, nu het op tv via Peter R. in beeld is gebracht. Dat nu het verhaal, zoals het altijd is gebracht, niet het juiste is. Wij als ouders hebben het al zo vaak gezegd, dat het niet de waarheid was en met de verklaring van Ferdi en z'n vriendin viel dit stukje puzzel op z'n plaats. Maar hoe nu verder? We zouden zo graag willen, dat er zo nu en dan een rechercheur bij ons kwam en eens een eerlijk antwoord zou geven op de vele vragen waar wel al zo lang mee zitten. Maar ze zwijgen in alle talen. Waaraan hebben we dit verdiend, dat er zo met ons wordt omgegaan. Siekina vertelde me een poos terug, dat onze dochters, waar ze ook contact mee heeft, tegen haar hadden gezegd: 'We willen zo graag onze Mem terug'. Ze begrepen wel dat ik als moeder niet meer dezelfde kan zijn, maar het verlangen naar deze moeder was er wel. Zal het ooit mogelijk zijn om weer deze moeder te zijn?

Er komen voor de kerst weer veel bloemen, kerstpakketten en veel medeleven binnen. Dat doet ons goed en dat zullen we nooit vergeten. We zijn dankbaar dat we deze goede kant van de mensen op deze manier mogen meemaken. Als ik 's avonds met Tommie een rondje loop door ons dorp voel ik mij niet meer, zoals het voorheen was. Het vertrouwde is weg. Je voelt je een vreemde in je eigen dorp, terwijl ik weet dat vele mensen met ons meeleven. Waar komt het dan vandaan, dat ik me nu een vreemde voel in m'n eigen vertrouwde dorp, waar we toch al 33 jaar wonen. Hoort dit ook bij het stukje houvast in het leven, wat je nu ook nog eens kwijt bent?

Kerst en oud en nieuw 2000 zijn gelukkig weer voorbij. Het was voor ons weer een zware tijd. Knallen voor oud en nieuw. Kerstviering. Dit alles zou Marianne van genoten hebben. Haar vrienden en vriendinnen nieuwjaar wensen. Gezelligheid. Daar kon ze zo van genieten en dat zei ze dan ook tegen mij.

Bloemstukken worden er nu op haar graf gelegd van kennissen en vriendinnen van haar. Dat vind ik lief. Het doet me goed. Rennie belde me enkele maanden terug of Mem meeking naar Groningen te winkelen. Ze moest een nieuwe jas en Memo kon ook wel wat nieuws hebben. Ik schrok en vroeg bedenktijd. Nee, dat kan ik niet. De gedachte van de laatste keer dat ik in Groningen was. Dat was met Marianne. Ze moest toen voor controle naar het ziekenhuis en in juli, in de schoolvakantie zou er dan een kleine ingreep plaatsvinden. Na het ziekenhuisbezoek gingen we door de winkelstraat. Daar zag ze een broek hangen en wilde hem graag passen. Hij was nogal duur maar na aandringen van haar werd hij toch gekocht. Nu had ze als eerste ook eens een broek die haar vriendinnen nog niet hadden en ze was er zo blij mee. Maar ze is in deze broek begraven. Het gevoel was je vaak krijgt, het gemis, is het heimwee naar je kind. Het valt niet te beschrijven. Het is zo intens. De vragen die je hebt. Wat is er precies gebeurd, waarom niet de waarheid. Hebben we als ouders daar geen recht op? Zullen we met al deze leugens van justitie verder moeten leven, zonder ooit te weten wat er precies met ons kind is gebeurd? Als je kind op zo'n afschuwelijke manier is misbruikt en vermoord heb je dan als ouder geen recht meer? Ze hebben bij het OM ons toch beloofd om alles in het werk te stellen om de dader te pakken. Dat lijken loze beloften. We mogen zelfs de waarheid omtrent wat er precies is gebeurd niet eens weten. En komen er dan onverwacht twee getuigen bij ons die bevestigen dat het verhaal van de recherche naar de media en naar ons toe, niet klopt, dan hoor je niks van het OM. Enige uitleg zou toch wel op zijn plaats zijn naar ons toe.

3 januari 2001

Mieke belde. Van de 2 DNA waren er 50 negatief en van 2 moesten de uitslagen nog binnenkomen. Ik vroeg nog: wat voor soort mensen zijn dit nu nog. Daar kon ze geen antwoord op geven. Wel vertelde ze nog even vlug dat ze telefonisch waren benaderd. Daar moest ik dus een conclusie uit trekken. Het zegt me weinig. Zolang ze me niet willen vertellen

dat ze achter die verdwenen asielzoekers aan zijn. Dat houden geheel af. We hopen zo dat Peter R. met z'n advocaat wat voor ons kan doen. Van justitie en OM in Leeuwarden hoeven we niets te verwachten. Morgen komt Siekina weer. Misschien dat ze met Mieke heeft gepraat over de dingen die ik haar aangaf. Een eerlijk antwoord verwacht ik niet van het OM, maar toch blijf je hopen.

11 januari

We brengen Tommie te knippen naar Ypie de Haan en besluiten bij de Lidl te gaan winkelen. Buiten staat een vent met een blikje bier. Hij herkent ons en begint gelijk over de moord en dat de politie hem ook moest hebben. Ze moesten hem altijd hebben. Het bleek een alcoholist te zijn. Ook in de winkel liep hij achter ons aan en benaderde de andere klanten met z'n gelul over DNA en de benadering door de politie. Maar dit soort mensen zijn er dus ook. We hoorden hem de hele winkel door over Marianne en de moord praten. Niet om aan te horen, maar we hadden weinig keuze. We zien Barend & Witteman op tv. Daar kwamen weer dingen naar voren over asielzoekers en weer werd Marianne genoemd en de Irakees als verdachte; die was het dus niet. De opzet van justitie dat de mensen dit moeten geloven is wel gedeeltelijk geslaagd. Ze moesten eens weten wat voor een rad voor hun ogen wordt gedraaid.

28 januari

Vandaag zal Mieke een gesprek hebben met onze maatschappelijk werkster, Siekina. Ik heb haar gevraagd of ze het OM duidelijk wilde maken, dat we toch wel zo nu en dan een rechercheur bij ons wilden zien, waar we verschillende dingen mee konden bespreken. Wij hebben deze contacten niet verbroken. Sinds augustus 1999 heeft het OM bepaald dat ze niet meer naar de familie Vaatstra mochten. Algehele zwijgplicht werd hun opgelegd. Zelfs met hun eigen vrouw mochten ze niet over de zaak Vaatstra praten en sindsdien is het contact minimaal. Als we Mieke wat vragen dan weet ze het niet en moet het eerst weer nagevraagd worden bij hem OM. Ze kwam naar voren, ze zou er voor de familie Vaatstra zijn en hun helpen met al hun vragen en frustraties, maar daar komt weinig van terecht. Het is het enige kleine schakeltje wat nog intact is tussen het OM en de familie Vaatstra. Er komen weer onthullende dingen binnen. Zo onverwacht zijn ze er en ons gevecht gaat door. Wij als ouders zijn het verplicht naar onze dochter toe. Zij die we zo erg missen en van wie ik vaak droom. Nu eens was ze in mijn droom bedrukt en droevig, waarom? Zo komt ze nooit naar voren, altijd met een vrolijke lach. In mijn droom heb ik haar geknuffeld en er waren ook mensen bij ons op bezoek. Maar het was een droom, ik zal haar nooit weer kunnen knuffelen. Siekina is geweest en vertelde dat Mieke een andere baan kreeg bij het OM, maar ze vocht er voor om de contacten met de familie Vaatstra te onderhouden. Wat moet je daar weer van denken? Velen die met de zaak te maken hadden verdwijnen en er komen weer anderen voor in de plaats. Over mijn vraag om zo nu en dan eens contact met een rechercheur te krijgen, daar heb ik geen antwoord op gekregen. Als Mieke toch van onze zaak af moet dan wilde ze dit wel netjes afhandelen door ons eerst een afscheidsbezoek te brengen. Dat mag van mij, maar ik heb tegen Siekina gezegd dat ik dan meerdere dingen met haar wilde bespreken. Leugens hebben we genoeg gehoord, die accepteer ik dan niet meer, maar we horen van Mieke niets. Onze drie dochters gaan naar Groningen te winkelen, dit voor de trouwerij van Johan en Gryte. Daar had Marianne nu ook bij gepast. Ze zou nu 18 jaar zijn geweest. Ook daaraan dachten ze en zo gaat het met alles. Enkele jaren terug gingen ze naar Ikea te winkelen. Ze hadden Marianne niet mee gevraagd. Daar was ze nogal teleurgesteld over en met tranen in de ogen vond ze dat ze er ook bij hoorde. Ze was geen kind meer. Het was geen opzet, maar deze zussen zagen haar toen nog wel als kind en hadden er niet aan gedacht haar mee te vragen en het leeftijdsverschil was nogal groot. Wilma haar zoontje werd op 18 februari gedoopt. Ze hebben ds. Elverdink, die ook Marianne's begrafenis heeft gedaan. Het zal ook voor deze

dominee een zware opgave zijn geweest. Wilma vertelde hoe ze ook weer tegen deze dag op zag. Nu zonder haar zusje Marianne. Met de vorige doopdienst van het dochttertje was ze er nog bij en ze zag haar nog voor zich. Dat Marianne dat kerkelijke gedoe maar zo-zo vond. De foto die toen is genomen met dit kindje en Marianne is gebruikt voor de stille toch en de media, wel zonder dit kleine kindje erbij. Samen met Wilma hebben we om al deze dingen gehuild. We hebben nog 5 kinderen en 10 kleinkinderen en daar proberen we, zo goed en zo kwaad als het gaat, er voor te zijn. Maar deze ene missen we zo. Dit jonge leven in de kiem afgebroken, dat is niet te accepteren. Op de kleinkinderen passen, dat gaat nu weer. Lange tijd durfde ik het niet aan. Die verantwoordelijkheid. Maar het gaat nu wel weer en daarin. En dan voelt het toch alsof je iets sterker wordt, al gaat het met diepe dalen.

29 januari

Mieke belde dat de laatste DNA ook negatief waren. Half februari beginnen ze met de tweede sessie. Dat duurt dus nog wel even, voordat ze verder gaan. Wat doen ze in de tussentijd?

9 februari

Morgen weer contact met Peter R. de Vries. Daar kijken we zo naar uit. Onze weg naar recht in deze duistere zaak. Een zogenaamde klokkenluider vanuit het OM te Leeuwarden schrijft Peter R. de Vries een zeer interessante brief. Peter gaat hier verder mee en besluit via shots op SBS6 deze klokkenluider zich bij hem te laten melden. 13 februari komen deze eerste shots. De volgende dag, daar was het OM ook weer. De boodschap was dat ze nog extra DNA zouden doen en dat er nog 3 rechercheurs bij kwamen. Wel weer toevallig. Ze halen weer wat uit de kast, zo ging het altijd. Peter R. doet iets en ze zijn er weer. Ze moeten toch geloofwaardig blijven overkomen. Het onderzoek wordt weer met 3 maand verlengd. Wat moeten wij als nabestaanden daarvan verwachten. Ik verwacht dat het OM na deze extra maanden het onderzoek sluit en dan is het voor hun over en uit. De blik nog eens naar hun gericht en proberen zo geloofwaardig mogelijk over te komen. En vooral de profielschets nog eens naar voren halen. De blanke man. Jammer dat veel mensen niet weten dat ook de verdachte Irakees en Afghaan bij het blanke ras horen. Siekina is ook weer geweest en nu hebben we een afspraak op 15 maart. Nu met Mieke Huizinga. Ik heb met Siekina besproken, dat was ons betreft, Mieke wel van het toneel kan verdwijnen. Daar kunnen we niks mee. De zakelijke dingen zou ze nog wel kunnen doorbellen, maar verder hoeft het voor ons niet meer. Haar door het OM toebedeelde rol naar de familie toe is ons te doorzichtig, we kunnen er niks mee. Ik zou willen dat hier bij ons, om de paar weken, een rechercheur kwam die in het team zit, waar we dan mee kunnen praten, want we hebben zoveel vragen, waar we telefonisch met Mieke geen antwoord op krijgen en ik denk wel dat we daar recht op hebben. Johan en Gryte zijn getrouwd. Ze was heel mooi en Johan ook. Voor ons allen een zware dag, want het gemis is met deze dagen zo ontzettend groot, dat is voor ons allemaal als familie van Marianne hetzelfde. Maar we beseffen ook dat het leven doorgaat en proberen met het gemis en pijn voor Johan en Gryte er met elkaar wat van te maken. 's Avonds bruiloft met muziek. Lang zullen ze leven werd er gespeeld, dat vond ik heel moeilijk, deze woorden golden niet voor Marianne. Laat op de avond nog een paar passen met Johan gedanst. Ik ga hem een kus. De tranen stonden hem in de ogen. De bloemen werden de volgende dag naar Marianne haar graf gebracht. Johan kon dit op zijn trouwdag niet aan. Zo zal alles overschaduwd worden door het gemis van Marianne die er niet meer bij kan zijn. Wat zou ze hebben genoten van deze gezellige avond met mooie muziek. Daar moest ik telkens aan denken. Onze woordvoerders met hun vrouwen waren 's avonds ook aanwezig en hebben zich wel vermaakt. Het is dan ook wel goed om te zien dat ook deze mensen plezier hebben. Ze hebben de nodige ellende meegemaakt en dan is het goed om te zien dat het ook anders kan. Zondag komt Peter R. weer met zijn programma. Ik hoop dat er ook weer aandacht aan onze zaak wordt besteed, als het

alleen maar een shot. Daar zitten we toch op te wachten. Maar we zijn het natuurlijk niet alleen. Er zijn zoveel onrechtmatige dingen die gebeuren en ook deze mensen verdienen aandacht.

2 maart

Bauke had een afspraak met Jan Verkaik bij hem thuis, maar deze werd door hem verschoven naar de volgende dag op het bureau te Bergum. De Afghaan kwam ter sprake. Waarom is deze voor jullie geen verdachte? Verkaik zei dat ze dames van het assurantiekantoor hem niet herkend hadden, dus dat zou wel een andere geweest zijn, ze konden er niets mee. Onze informatie was anders, ze liegen er weer omheen. Voor de zekerheid, gaat Bauke dit zelf uitzoeken. De dames van dit assurantiekantoor bevestigen nogmaals dat ze na het tonen van de krantenfoto van deze Afghaan gelijk gezegd hebben: voor 100%, dat is hem! Weer de blik van het A.C.Z. af, met een leugen naar ons toe. De vraag of er op de plaats delict ook een patholoog-anatoom geweest werd ontkennend beantwoord. Daar hadden ze niet aan gedacht. Waarom werden Spencer en Wietze niet geconfronteerd met de verklaring van Ferdi Brouwer? Jan Verkaik deelde mee dat de tijd niet overeenkwam. Dat is ook een leugen. We hebben zelf ook met Ferdi en z'n toenmalige vriendin gepraat en de tijd die zij aangaven kwam dus wel overeen. Waarom werden Spencer en Wietze zo goed begeleid door de rechercheurs? Zelfs in hun vrije tijd kwamen ze langs bij deze jongens. Bij ons was het net andersom, evenals bij Afie en Hans. Hier kon Jan Verkaik geen antwoord op geven. Waren deze grote jongens grotere slachtoffers dan wij waren? En ook Afie raakte toch haar vriendin kwijt op deze verschrikkelijke manier. Als je dan van Wietze z'n moeder hoort hoe goed de recherche de jongens heeft opgevangen, dan weet ik wel dat ze daar een hele goede reden voor hebben. Ik heb haar nog gevraagd hoe haar jongen met deze grote leugen verder moet. Verder hadden we wel een goed gesprek. Ook zij had een verhaal over haar jongen, die ook slachtoffer was, zo zei ze. En dat is ook zo. Maar laten ze dan toch eens met de waarheid komen over wat er is gebeurd en hoe. Dat heb ik haar ook uitgelegd. Wat de reden zou zijn om de dingen te brengen zoals ze zijn gebracht. En een leugen moet je wel volhouden. Ik heb uit dit gesprek wel begrepen dat ze van veel dingen niets afwist en dat Peter R. de Vries met de verklaring van Ferdi Brouwer kwam. Ze wist niet dat dit door het OM bevestigd was. Ik zei haar nog: je denkt toch niet dat Peter R. zomaar met een verklaring komt, zonder zeker te weten dat deze is afgelegd bij de recherche. Dat was de eerste week dus al gebeurd. De afgebrande caravan werd met Jan Verkaik ook weer besproken. Hij kon zich niet herinneren, zo zei hij, wat hij toen tegen ons had gezegd over wat daarvan de oorzaak was. Zo ging het dus nu ook weer. Zijn de vragen te gericht, dan weten ze het niet meer, of er wordt omheen gelogen. Een eerlijk antwoord mogen we niet krijgen.

5 maart

Mieke belde met de mededeling dat er 65 DNA-profielen de deur uit zijn naar het lab. Over 2 à 3 weken uitslag. Het zegt me weinig. Als ze er maar niet eentje uitpikken die ze het in de schoenen schuiven. Ze zouden dan van een heel groot probleem af zijn en dit onderzoek op deze manier kunnen rechtvaardigen. Te erg voor woorden dat ik dit durf op te schrijven, maar als je dit alles met Justitie hebt meegemaakt, de leugens en afleidingsmanoeuvres en alle ellende die ons is voorgeschoteld, waar dan achteraf niet veel van waar is, dan acht ik degene die hierin de toen aanvoeren wel toe in staat. Hun eigen eer en glorie staat nu ook onder druk. Ik heb nu ook een paar mensen benaderd, waarvan we weten ze dat ze ook verklaringen hebben afgelegd (of geprobeerd dat te doen) die richting A.Z.C. gingen. Ook deze mevrouw vertelt me dat ze zulke vreemde ervaringen had met de recherche en ook een buurvrouw van haar had dingen gezien in deze fatale nacht. Maar de recherche ging ook hier weer niet serieus mee om. Deze dingen worden nu voor ons nagetrokken, door contact met deze mensen te

hebben. Het gaat wel erg ver dat je als moeder van Marianne hiermee bezig moet zijn. Maar ik kan niet anders. Wij als ouders willen de waarheid weten. Wat is er gebeurd? Dit antwoord zullen we van de recherche nooit krijgen en dan ga jezelf alles proberen te doen om daar achter te komen. Vanavond ga ik naar een dorpsgenoot waar ook een paar rechercheurs zijn geweest in het begin van het onderzoek en dingen hebben gezegd, die nu kunnen worden bevestigd door hem naar deze verslaggever toe, laat ik hem zo maar noemen. Deze meneer trekt nu verschillende dingen na en is wel meerdere dagen bezig. Het gebeuren van de Afgaan met z'n valse identiteitsbewijs op 6 mei 1999 dat klopt, het was een identiteitsbewijs van de gemeente en stond op naam van een Iranes die nu in Groningen woont. Deze Iranes heeft ook hier In Zwaagwesteinde in een asielzoekershuis gewoond en werd toen begeleid door mevrouw Berkhof, waar hij nog wel contact mee had. Hij wist te vertellen dat de dochter mevrouw Berkhof nu in Utrecht studeerde en wel vriendinnen met het vermoorde meisje was geweest. Deze familie Berkhof had zo erg gehuild toen ze het hoorden van Marianne. Dit alles vertelde hij en ook dat hij met allerlei brommers bezig was op te knappen en dan te verkopen. Deze omgeving is hem bekend en hij komt zelf ook nog wel bij dit assurantiekantoor, maar hoe nu de Afgaan zijn identiteitsbewijs kon gebruiken daar kwam geen antwoord op en daar maakte hij zich ook niet druk om. De recherche was nooit bij hem geweest om dit na te trekken, hoe de gezochte Afgaan op deze Iranes z'n identiteitspapieren kan tonen en nu dus verder op leeft. Maar deze Iranes verzekert wel meerdere brommers bij dit assurantiekantoor. Hij kwam daar in Groningen als een dubieus persoon naar voren met ook vreemde seksuele bewoordingen naar derden toe. Het verband tussen de Afgaan en deze Iranes is door recherche niet nagetrokken. Het is niet te geloven. Als de recherche dit brommerverzekeringsbewijs had opgevraagd, dan hadden ze gezeten bij wie deze naam hoorde en dan hadden ze ook kunnen weten dat deze Afgaan wel bij een asielzoekersgezin in Augustinusga vertoefde en daar meerdere keren is gezien. Ook dit gezin was vlak na de moord zomaar vertrokken. En dan nog zegt Jan Verkaik tegen ons dat de dames van het assurantiekantoor de Afgaan niet hadden herkend. Dit is nu voor de 3^e keer nagetrokken en ze hadden hem voor 100% herkend. Die doordringende ogen, ze keken dwars door je heen en hij was nogal zenuwachtig en hij gedroeg zich nogal vreemd. Ze hadden nog geprobeerd hem aan de praat te houden en de recherche gebeld. Maar deze kwam dus niet. Ongelofelijk dat ze ook weer dit alles hebben laten liggen. En dan zegt Jan Verkaik nog tegen Bauke dat we vertrouwen in hun moeten hebben. Dat kan toch niet als je nu ook weer dit alles weet.

15 maart

Mieke Huizinga van het OM en Siekina komen bij ons op bezoek. Ze rept er met geen woord over dat ze een andere functie bij het OM heeft gekregen. Wel vertelde ze dat daar een hoge functie heeft en zoveel voor ons kan doen, ook omdat ze slachtofferzaken onder haar beheer heeft. We vroegen haar nu of ze voor ons kon regelen dat er zo nu en dan een of twee rechercheurs bij ons konden komen kom onze vele vragen de we hebben te bespreken. Volgens haar zou de Hoofdofficier daar geen toestemming voor geven. Waarom dan niet? Als een Boris Dietrich ons schrijft dat we als ouders recht hebben om op onze vragen antwoord te krijgen en dat er een goed contact moet zijn met het met OM, waarom deze contacten dan afgewezen, waaraan hebben we dit verdiend? Ze gaf nog wel te kennen dat ze wilde proberen om onze wens om het contact met een rechercheur uit ons team voor elkaar te krijgen, maar dan moest zij er wel bij zijn. Ik denk dat ze deze gespreken dan in de gaten moet houden van het OM. Zo gaat het toch al anderhalf jaar. Waarom moesten deze contacten worden verbroken? Omdat deze rechercheurs vaak te eerlijk tegen ons zijn geweest en onze gerichte vragen niet konden ontwijken. We kwamen toen dingen te weten die we niet mochten weten en zo wordt nu Mieke Huizinga naar voren geschoven. Ze heeft twee petten op. Eentje als ze met de familie praat en eentje in haar functie bij het OM. Ze moet deze schakel aanhouden om

zo de familie in deze verschrikkelijk zaak in de gaten te houden. Wat leeft er bij deze ouders en wat ontdekken ze in deze grote leugen van het zogenaamde onderzoek naar de daders. Dit lijkt mij de functie die ze heeft verkregen nu bij het OM. Ook dit is weer te doorzichtig om erin te geloven. Er zijn de afgelopen tijd meerdere dingen gebeurd, waarin ze er voor ons nooit is geweest en dan komt het al niet meer geloofwaardig over. De (salaris)pet van het OM past veel beter. Ze gaf ons ook nog te kennen dat het OM had ingestemd met een reportage van TV Fryslân over het verloop van het onderzoek. Mijn vraag is hoe ze het deze keer gaan brengen. Ze gaan toch niet weer ons kind naar voren brengen op een manier die ze niet verdiende en niet de waarheid is. Dat is al meerdere keren gebeurd en dat mag niet weer gebeuren. Toen ik Mieke ermee confronteerde dat ze telefonisch meerdere vragen van ons met een leugen had beantwoord, was haar reactie dat ze het zo voorgelegd kreeg van het OM, dus het ook zo moet overbrengen naar ons. Maar Mieke, u weet toch wat hier allemaal is gebeurd en hoe dit onderzoek is verlopen? Haar antwoord was dat ze niet veel van onze zaak afwist. En deze mevrouw heeft ons nu anderhalf jaar zogenaamd begeleid en onze vragen beantwoord, niet te geloven. Het contact duurde deze middag anderhalf uur, toen moest ze weer weg. Veel te kort en onbevredigend. Dat vond Siekina ook. De reportage van TV Fryslân zou eind maart plaatsvinden maar is nu verschoven naar juni. Waarom? Of zou dat naar aanleiding zijn dat Bauke tegen Mieke zei: als jullie weer zonodig op de tv moeten en wij krijgen niet de kans om ons verhaal te doen dan halen wij SBS er wel bij, dan zullen ze ook weten wat wij te weten zijn gekomen, hoe dit onderzoek is verlopen. Na dit veel te korte bezoek van Mieke van het OM hebben wij tot nu toe niets gehoord en het is nu 15 april. Ik zou zo graag willen weten dat er toch eens contact kwam met het RBT. Jan Verkaik heeft Bauke nog wel gebeld over de teruggave van sommige kledingstukken. Dat wilden ze dus netjes afhandelen. Het is nu Pasen en ik mis Marianne zo erg. Dat gevoel dat je dan hebt, dat valt niet uit te leggen en dan denk ik zo vaak, moet ik nu de rest van mijn leven op deze manier verder of zullen er ooit weer wat betere momenten komen? Ik weet het niet. Ik vind nergens meer iets aan, je kunt nergens meer van genieten. De gedachte aan Marianne, daar word je 's morgens mee wakker en daar ben je alle dagen mee bezig. De vraag wat is er nu precies gebeurd, wat een angst en pijn, hoe lang? Vaak denk ik, dit kan niet, dit is niet mogelijk dat dit vreselijke met haar is gebeurd. Soms kijk ik 's nachts uit het raam en denk: nu moet ze thuiskomen en ik weet, dat zal nooit weer gebeuren. Zal ik ooit antwoord krijgen hoe deze beesten de kans kregen om haar te pakken. Als zelfs Spencer en Wietze niet de waarheid vertellen naar ons toe. De recherche weet wel beter, maar een leugen moet je wel volhouden. Ik zie het zo voor me hoe het straks zal gaan. Ze zeggen dat ze nu nog bezig zijn. De DNA-onderzoeken die nog lopen lijkt mij een manier van: kijk mensen, zo goed zijn we bezig en ook nog geloofwaardig proberen over te komen. Een ieder weet wel dat de tips naar het A.Z.C. gingen en dit alles hebben ze laten liggen in het onderzoek. Dit onderzoek wordt straks afgesloten met een persbericht hoe goed en gemotiveerd de recherche bezig geweest is deze dader te pakken. Natuurlijk aandacht voor de 'blanke man' (profielschets) en vooral de blik weer eens af te wenden van het A.Z.C. En dan moet je als ouders beter weten dat ze alles wat met asielzoekers te maken had hebben laten liggen. Die kant mochten ze toch niet op. Als Jan Verkaik al tegen Bauke zei dat er gelijk al een rechercheur naar een asielzoeker toe wilde om hem aan de tand te voelen, maar deze werd gelijk voor hem teruggefloten, want dat kan niet, dit waren z'n eigen woorden. Wij als ouders weten teveel om nog enig vertrouwen in dit onderzoek te hebben en ik hoop dat al deze dingen toch eens volledig naar buiten komen. Maar de tijd schrijdt voort en veel mensen zijn er niet meer mee bezig. Dit is dus voor Justitie in hun voordeel en zo zal deze verschrikkelijke moord op ons kind alsnog in de doofpot komen waar al zoveel in zit van onze asielgasten.

16 april

Siekina is weer geweest. Mij vraag om graag een contact met de recherche kon ze nog geen antwoord op geven. Ze had contact gehad met Contant (OM). Vorige week is er vergaderd met het RBT en nu moet er nog vergaderd worden met de Hoofdofficier. Dat zal wel Den Hollander wezen. Deze simpele vraag loopt al vanaf januari 2001 en is nog steeds niet beantwoord. Deze manier van onbegrip en halsstarrigheid is niet doorheen te komen en dan zegt Jan Verkaik tegen Bauke dat hun als RBT ook niet gelukkig zijn met de gang van zaken over de contacten met de familie. Dan vraag ik me af, is zo'n RBT dan niet bij machte om daar verandering in te brengen? We kunnen als ouders wel naar het politiebureau in Bergum gaan waar het RBT zetelt, maar dat vind ik zo moeilijk sinds ze in Buitenpost op het politiebureau ons als ouders op een onmenselijke manier hebben geprobeerd ons monddood te maken. Dat we vooral niet meer informatie omtrent het onderzoek moesten doen en ons nergens mee moesten bemoeien. Maar zo werkt het nu eenmaal niet als je erachter komt dat dit onderzoek een grote leugen is. Dan wil je alles wel doen, als dat dan ook openbaar wordt. Dit onrecht valt niet mee om te gaan. Siekina vroeg me hoe ik met de andere meisjes omging, of we erover praatten en samen huilden. Ik heb haar gezegd dat we proberen elkaar te sparen en er niet geregeld over te praten, maar dat ik als moeder feilloos aanvoel hoe bijvoorbeeld Wilma zich voelt en wat ze denkt als ik haar feliciteer met haar verjaardag op 11 april. En ook Rennie. Als we Marianne's graf bezoeken en ik wanhopig zeg, waarom moest dit gebeuren. Mem, ik ik weet het, ik weet het, dan voelen we beiden hetzelfde. Ook Ineke, die geregeld bloemen naar het graf brengt: zonder veel woorden wordt er zoveel gezegd. Johan z'n tranen op zijn trouwdag. Freddie, je voelt het gewoon dat ook hij zonder veel woorden het moeilijk heeft en zich nu ook weer gaat concentreren op Esther die weer zwanger is. Als het nu maar goed mag gaan, na hun eerste doodgeboren kindje vorig jaar.

26 april

Vanmiddag komen Mieke Huizinga van het OM en Joop Damstra. Mieke dacht dat Siekina er ook bij zou zijn, maar dat leek mij niet nodig. Ik schrijf mijn vragen op en hoop op eerlijke antwoorden. Misschien krijgen we alsnog inzicht waarom alles zo moest lopen. We hadden 11 vragen op papier gezet. We hebben gezegd: als we eerlijke antwoorden krijgen, dan moet het mogelijk zijn dat we wat vertrouwen terug kunnen krijgen. Damstra gaf eerlijk aan dat de Irakees in Turkije niet klein en gedrongen was zoals Afie in haar verklaring moet staan. Ook de andere Irakees niet die ze eerst in Turkije te pakken hadden. Deze beide mannen waren minstens zo groot als Damstra zelf was.

We kregen nu kledingstukken van Marianne terug. Ineke heeft haar tasje met make-up spullen meegenomen. De schoenen staan boven en haar kleren zitten in een zak. Ik heb nog niet de moed gehad ze eruit te halen. Ze zijn wel gereinigd. De onderkleren en het topje waren door de dader kapotgesneden, die krijgen we niet terug en de jas ook nog niet. Oh, mijn kind, wat zul je een angst en pijn gehad moeten hebben en hoe lang? Als je daaraan denkt dan kun je wel ik weet niet wat doen. Maar je doet niks, want het geeft niets meer. Het is gebeurd, er valt niks terug te draaien. Maar om dit te aanvaarden, dat kunnen we als ouders niet maar we zullen wel moeten. Het is bijna weer 1 mei, 2 jaar na haar dood. Wat is dit weer ontzettend moeilijk voor ons allemaal. Er komen weer kaarten en bloemen binnen. We staan niet alleen in dit onmetelijke grote verdriet. Ik zit 's nachts 04.00 uur in de kamer. Mei 2001. Het is volle maan, niet echt donker buiten en denk: Marianne is in zo'n nacht om het leven gebracht. 2 jaar zijn we nu verder, maar de pijn en verdriet van dit vrolijke jonge leven is elke dag bij je. We staan er 's ochtends mee op en gaan er 's avonds mee naar bed. We proberen toch zo goed mogelijk de dingen weer op te pakken. De caravan wordt weer schoongemaakt en ook daar gaan we deze zomer weer naartoe. Maar echt genieten van deze dingen, dat gaat niet. Je vraagt je vaak af of dat ooit weer terug zal komen. Wat heeft deze moord veel slachtoffers

gemaakt. Nu zit Tjalling overspannen thuis. Weer een nasleep van alle ellende die zijn gezin heeft getroffen. Een schoonzoon die nooit iemand kwaad zou doen, plichtsgetrouw is en ook z'n DNA moest afgeven, want de recherche was heel selectief te werk gegaan, zo werd gezegd. Te gek voor woorden.

16 mei

Mieke belde voor een nieuwe afspraak. Dat werd nu de 28^e mei. Dat is dus niet over 4, maar over 5 weken. Dat weekje is dus voor hun weer meegenomen. Afspraak is dus weer geen afspraak. Afie is benaderd door het RBT. Ze wilden nog eens met haar praten. Jan Verkaik en Damstra. Dat zal dan wel over haar verklaring gaan over de Irakees Alie Hasan. Klein en gedrongen met een bierbuikje, maar hier zijn meerdere mensen die deze persoon zo schetsen. Het bezoek van Jan Verkaik en Damstra aan Afie diende, zo ze zeiden, dat ze het jammer vonden, dat ze het zo verkeerd was gegaan en ze wilden haar nu alsnog bijstaan en porberen te helpen. Volgens Afie was Bauke van der Heide een van de rechercheurs die zo wreed met haar zijn omgegaan. Dan zou hij ook z'n excuses moeten aanbieden, maar dat gebeurt dus niet. Damstra wist ons ook te vertellen dat ze het nog nooit hadden meegemaakt dat de familie zich met het onderzoek bemoeide en dat er tips door derden werden nagetrokken. Dit was voor hen dus nieuw en daar hadden ze nu ook fouten in gemaakt, maar daar konden ze nu van leren. Daar hebben wij dus niets meer aan na 2 jaar ellende met recherche en Justitie. Ze wilden nu toch weer proberen om de contacten beter te laten verlopen en daar hoort eerlijkheid ook bij. De 11 vragen die ik nu op papier had staan, heeft Damstra geprobeerd te beantwoorden. Ook weer op papier. Vraag 3, over de Irakees in Turkije, komt wederom geen antwoord op. Hij vertelt ons hoe deze Alie Hasan hier aan zijn klachten geholpen dacht te worden en dat hij dezelfde dag teruggekeerd was naar Turkije. Maar dit was geen antwoord op mijn vraag. De volgende keer kom ik hier op terug en zo ging het weer met meerdere vragen. Antwoorden waar we niets mee kunnen. De volgende 12 vragen zijn nu na het 2^e bezoek op 28 mei weer meegenomen.

5 juni

Ypie de Bruin komt hier met de mededeling dat er geregeld een jongeman op het kerkhof komt. Minstens eenmaal in de maand. Hij gedraagt zich vreemd en gaat dan naar Marianne's graf. Nu zag De Bruin hem weer vanaf het station weer deze kant oplopen en dacht: hij gaat weer naar het kerkhof. Wilma was erbij, we schrokken enorm en hebben de recherche gebeld en gezegd: jullie moeten direct komen, want hij komt er nu weer aan. Wilma en ik zijn naar Marianne's graf gegaan. Daar stond een bloemstuk van ene Peter Hofman, die deze persoon bleek te zijn. Dit bloemstuk is vrijdag 1 juni gekocht bij Boersma en door deze persoon naar het graf gebracht. Dinsdag 5 mei was hij hier dus alweer. Deze man is ook een keer bij ons geweest en zei ons dat hij de dader wilde pakken en verder kwam er niet veel zinnigs uit. De recherche heeft hem nu meegenomen voor DNA-onderzoek. Je weet maar nooit, met deze vreemde figuren. Boersma, waar de bloemen waren gekocht, gebeld. Daar had hij hele verhalen afgestoken en wist veel te vertellen, wat hij allemaal van internet heeft. Volgens De Bruin komt ie uit Nijmegen. Nu heeft een medewerkster van Boersma z'n adres gevraagd en opgeschreven vanaf z'n identiteitskaart. Afie krijgt nu 6 juni een brief van de persoon met een paar gedichten, want, zoals ie beweerde, wilde hij Marianne's vriendin bijstaan en helpen. Dit dient dus nergens voor en laat hem nu Afie met rust laten. Zondag 3 juni is er weer door Peter R. de Vries aandacht aan onze zaak besteed. Een kort gesprek met Bauke in het weiland te Veenklooster. We hopen dat er mensen zijn die alsnog dingen hebben gezien in die fatale nacht en dit nu aan Peter R. doorgeven. We hopen zo dat er eens meer duidelijkheid mag komen. Er zijn zoveel vragen waar we via de recherche geen antwoord op krijgen. Nu, na twee jaar, gaan ze nog eens een verklaring laten afleggen door de dames van het

assurantiekantoor te Augustinusga. Wij als ouders wisten Damstra al meer te vertellen over de Afghaan met het valse identiteitsbewijs van 6 mei, dan wat de recherche wist. Want ook daar hadden ze weer niet mee gedaan, terwijl ze zelf deze Afghaan op de politietelex hadden staan. En nu na twee jaar, omdat de familie het wil, gaan ze dit zogenaamd natrekken. Deze dames mochten nu, na twee jaar, alsnog een verklaring afleggen. Niet dat de recherche deze Afghaan Akbari belangrijk vonden, maar de familie wel. Dat deze dames alsnog hun dingen kunnen zeggen. Jan Verkaik en Damstra zijn bij Afie geweest. De verklaring van Wietze en Spencer is ook over gesproken. Wij als ouders hebben altijd gezegd: ze heeft er niet zelf voor gekozen om alleen verder te gaan. Ze had het nooit gedurfd, er is nooit naar haar geluisterd. Na twee jaar bespreekt Verkaik dit met Afie en vraagt haar: zou het ook zo geweest kunnen zijn. Want waarom Marianne haar laatste woorden tegen Spencer en Wietze. Als mij wat overkomt dan is het jullie schuld. Hierbij trekt hij nu zelf tegenover Afie deze eerste verklaring in twijfel en probeert nu met Damstra haar vertrouwen terug te winnen. Hij wil nu ook wel bekennen dat ze ook met Afie verkeerd zijn omgegaan dat er door deze handelswijze fouten zijn gemaakt, maar Jan Woelinga en Bauke van der Heide waren de rechercheurs die deze fouten hebben gemaakt. Hadden deze mannen nu niet bij dit gezin moeten komen om hun excuses aan te bieden? Wij als ouders hebben altijd gezegd: Marianne heeft er zelf niet voor gekozen om alleen verder te fietsen, dat had ze nooit gedurfd. Er zijn andere dingen gebeurd en nu na twee jaar komt Jan Verkaik bij Afie en vraagt haar of het ook op een andere manier gebeurd zou kunnen zijn. Hij deed een suggestie die wel in z'n straatje paste, maar ik blijf er bij dat richting Spencer en Wietze richting asielzoekers en daar moet de recherche toch ten kosten van omheen werken. Waarom zijn er op de fiets geen vingerafdrukken gevonden, heeft ze ooit wel op deze fiets gezeten? Waarom werd er gezegd, toen we vroegen naar een schoenafdruk in slootswal in 1999, dat deze er niet was in verband met de mossige ondergrond en het hoge gras. In december 1999 kreeg Bauke na lange tijd het beeld weer voor ogen hoe hij Marianne aantrof in het weiland. Toen kwam de vraag: is zij daar wel vermoord? Het gras stond recht overeind om haar heen en ook Verkaik heeft ons gezegd dat er geen worstelsporen waren. Toen we deze vraag aan de recherche stelden, was er ineens wel een schoenafdruk in de onderwal van de sloot. Na twee jaar wilde Verkaik Bauke zelfs een ander beeld geven hoe hij haar had aangetroffen in het weiland. Waarom komt hij daar na twee jaar nog mee. Daar is wel vaker over gesproken en toen werd er niets van gezegd. Dit beeld staat toch in deze vader z'n geheugen gegrift, daar raakt hij nooit meer kwijt. En zo gaat het vaak. Als we met gerichte vragen komen worden de dingen die er eerst werden gezegd weer anders gebracht. TV Fryslân wil een uitzending maken met het OM en recherche over de gang van zaken van dit onderzoek en wel op 24 juni. Gerard van der Veer benadert ook ons en komt hier een avond om onze kant te horen. Onze woordvoerders zijn er ook bij. We vragen hem wat de bedoeling hiervan is. Het wordt een uitzending van een half uur. Een paar mensen van het OM en rechercheurs. Op de opmerking van ons dat we dan ook de dingen die we naar buiten willen brengen wel worden uitgezonden. Daar kan hij ons geen belofte over doen. Dan wilden we Peter R. de Vries er graag bij, maar dit wilde Van der Veer niet, dus deden we niet mee. De titel was: 'In nacht fan 800 dagen'. Het programma was wel goed te noemen, de rechercheurs die aan het woord kwamen waren geëmotioneerd en ik geloof ook wel dat deze mensen zich 100% hebben ingezet om deze moord op te lossen. Alleen het OM beslist en gaf aan wat ze moesten laten liggen in dit onderzoek. Deze rechercheurs, die buiten de leiding van het RBT om werken, hebben ook niet alles geweten wat de tips en dergelijke aangaat. Anders waren deze mensen, die toch twee jaar met dit onderzoek bezig zijn, ook wel naar links gegaan en hadden dit alles niet laten liggen. Tijdens de gesprekken met Damstra merken we wel dat ook deze rechercheur niet van alles op de hoogte is. De uitspraak van Roelof de Graaf in dit programma brengt nogal wat teweeg. Dat gaat over de gearresteerde Irakees in Turkije, die al geen verdachte meer zou zijn toen hij werd opgepakt. Maar dit was onder druk van de

publieke opinie. De Graaf heeft nu eens de waarheid gezegd. Deze Irakees was niet dezelfde die 's middags bij het groepje liep en die gezocht werd. Dit stukje toneel in Turkije diende wel degelijk ergens voor, om dus de mensen een rad voor ogen te draaien. Hier is de verdachte Irakees en het is niet de dader. Ten Kate zei in september 1999 al tegen ons dat deze verdachte Irakees niet de dader kon zijn omdat hij in het westen van het land was geweest en dat moest kloppen. Den Haag valt het OM aan vanwege deze uitspraak. Korthals komt met een uitspraak dat de Irakees voor de nacht geen alibi had. Dus: De Graaf z'n uitspraken worden gerechtvaardigd. Dit soort mensen spelen elkaar de bal wel toe, maar het hier niet om de Irakees gaat die als verdachte werd gezien door de recherche dat komt niet aan de orde. Zo werd het wel gebracht, maar het zijn wel twee verschillende personen. De derde afspraak met Damstra en Mieke is 19 juli. Weer geen antwoorden waar we iets aan hebben. De vragen worden met een nietszeggend verhaaltje afgehandeld en zo proberen ze ons tevreden te stellen. We geven aan dat ze nu de Panorama maar eens moesten lezen. Deze heeft persoonlijk vele dingen uitgezocht waar Damstra duidelijk geen weet van had. Deze kregen ze nu van ons mee om deze bevindingen van deze verslaggever te kopiëren. Daar was Mieke zeer in geïnteresseerd. Dit bezoek was voor ons de laatste en dat hebben we ook gezegd. Ik ben ook volledig die middag door het lint gegaan en totaal overstuurd tegen Damstra gezegd dat ik niet kan begrijpen dat mijn dochter, die op zo'n vreselijke manier is misbruikt en om het leven is gebracht geen recht krijgt op een eerlijk onderzoek naar deze onmenselijke daden die dit hebben gedaan en dat we niet meer antwoord krijgen op wat er gebeurd is en hoe. Deze antwoorden zijn er wel maar krijgen we niet omdat er belangen zijn die zwaarder wegen dan de oplossing. Ik had gehoopt dat Damstra wat eerlijker zou zijn en dat we met deze gesprekken eens konden uitleggen hoe we dit alles met de recherche en OM hebben ervaren. Wat onze gevoelens, die zo dikwijls diep zijn gekrenkt, met ons allen hebben gedaan. Gesprekken waar we ook deze ervaringen konden bespreken. Maar nee, het moet van hun kant afstandelijk blijven en zakelijk. En mocht Damstra toch eens enigszins de andere kant opgaan dan greep Mieke wel in. Daarvoor moest zij toch ook beslist hierbij aanwezig zijn. Haar rol in dit hele gebeuren is me wel zeer duidelijk. Een van onze kinderen zei gelijk al, toen Mieke vanuit het OM naar voren kwam in augustus 1999, dit is het 'paard van Troje' en daar zijn we inderdaad wel achter gekomen. Ik had nog vragen ingediend deze keer en belde Damstra of ik deze nog beantwoord kreeg. Ja natuurlijk, Mieke zou nog een nieuwe afspraak maken, maar dat willen we niet meer. We komen er niks verder mee en van de eerlijkheid waarop we gehoopt hadden is geen sprake, dus als u toestemming krijgt breng dan deze laatste antwoorden maar bij ons, maar deze worden wel per post gestuurd. Wat nu? Ik weet het niet meer. Er wordt met ons een spel gespeeld en we mogen geen antwoorden krijgen op onze brandende vragen. Moeten we hiermee nu verder? Dat is toch niet te doen. De leugens waar dit RBT en Spencer en Wietze mee zijn begonnen, die moeten ze wel volhouden. Ook dit heb ik tegen Damstra gezegd en wat al niet meer. Je voelt je zo vaak machteloos en aan hun is de macht, die wordt gebruikt. De leugen regeert in dit politieke zogenaamde onderzoek naar deze moord. Beseffen dit soort mensen dan niet dat dit vrolijke jonge meisje het leven ook zo mooi vond en ervan genoot, dat er zoveel mensen zijn die van haar hielden en nu in die bodemloze put zitten met hun verdriet en wanhoop, omdat ze haar zo missen dat we bij alles wat we doen aan haar moeten denken, haar vrolijke uitstraling waar we zo van hielden. Dan mag je je toch niet laten leiden in dit onderzoek door de belangen die zwaarder wegen dan het oplossen van dit misdrijf en geef ons antwoord op de vragen die voor ons van overlevingsbelang zijn. De antwoorden zijn er! Maar zullen we ze ooit krijgen? Er komt een brief waarop alleen met initialen is ondertekend. Deze vertelt ons dat hij of zij met de wintersportvakantie een meneer van het OM uit Leeuwarden heeft ontmoet en mee in gesprek is geweest. Deze persoon raakte onder het genot van een pilsje gefrustreerd en begon te vertellen over dit onderzoek. De Irakees in Turkije: dat was inderdaad een spelletje geweest,

dat zo werd gespeeld. U denkt toch niet dat deze crimineel hem zo makkelijk laat pakken en dan ook nog zo'n medewerking geeft. De DNA die ze zo lukraak op de burgers doen, diende om onze burgers zand in de ogen te strooien. Ze moeten toch iets doen om geloofwaardig over te komen, maar ook hier komen we niet verder mee. Ze schrijven anoniem en zijn bang voor de gevolgen als ze hun naam prijsgeven. Zal zo nu toch nog alles in de doofpot blijven zitten? En het leven gaat verder, ieder gaat weer z'n gewone gang, maar wij als familie blijven zitten met onze vragen en moeten zo elke dag proberen ook hiermee om te gaan.

6 september hebben we weer een gesprek met Peter R. de Vries en onze woordvoerders. Dit zal hoofdzakelijk gaan over z'n nieuwe programma bij SBS. De hoop dat Peter nog wat kan blijven doen blijven we behouden, maar het is voor hem ook moeilijk, omdat de asielzoekers er bij betrokken zijn. 'Dat vergt extra voorzichtigheid' en ook dit zal waar het mogelijk is worden ingebouwd door de hogere heren van de regering denk ik, maar de waarheid weet ik hier niet van.

We horen noch van de recherche, noch van het OM iets. Ze zwijgen in alle talen. Ook een manier om met deze situatie om te gaan. Volgens mijn laatste gesprek met Damstra (28 augustus) gingen ze nog door met het onderzoek met een paar man. Ze doen maar. Onze hoop op een oplossing is al lang vervlogen, daar weten we teveel voor, om nog ergens in de geloven van deze justitiële kant. Wat we dachten wat altijd ons recht was, daar hebben we altijd in geloofd, dat we hier in Nederland goed zaten met onze politie en justitie, ons rechtssysteem. Maar nu we op de meest verschrikkelijk manier ermee te maken krijgen, kom je tot de ontstellende conclusie, dat dit recht er niet meer is en dat wij en vele anderen nergens meer op hoeven te rekenen. Ook dit stukje zekerheid in ons leven is ons afgepakt en vele mensen met ons die dit drama van dichtbij hebben meegemaakt.

De dagen worden weer donkerder. De lange winter staat weer voor de deur. Ik zie er nu al tegenop. Ik wil proberen om er te zijn, voor de andere kinderen, hen helpen door op de kleinkinderen te passen, als dat nodig is, om zo weer wat inhoud aan ons leven te geven. Ook dit gaat moeilijk, maar wat is niet moeilijk.

Lieve Marianne, we missen je zo!